

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ มาระโก

ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้คือ มาระโก ซึ่งเชื่อว่าเป็น ลูกชายของน้องสาวบารนาบัส (คส 4:10) มาระโกได้เดินทางไปประกาศที่เยรูซาเลมที่เมืองอันท็อกพร้อมกับอัครสาวกเปาโลกับบารนาบัส และได้ละท่านทั้งสองไว้ที่เมืองเปอร์กา ซึ่งเปาโลไม่เห็นด้วย เปาโลจึงไม่ยอมให้มาระโกไปพร้อมกับท่านอีก (กจ 13:5, 13; 15:37-39) แต่ภายหลังมาระโกได้หันมารับใช้พระเจ้าอีกและอยู่กับเปโตรในกรุงบาบิโลนในปีคค 60 (1 ปต 5:13) หลังจากนั้นอีกประมาณ 4 หรือ 5 ปี มาระโกได้อยู่กับเปาโลในกรุงโรม (คส 4:10; ฟม 1:24) แต่เปโตรไม่ได้อยู่ที่กรุงโรม

หลายคนที่ไม่เชื่อในพระคัมภีร์พูดว่าหนังสือมาระโกได้ถูกเขียนขึ้นเป็นเล่มแรก ก่อนเล่มอื่นในสี่เล่มที่เรียกกันว่า ๒ข่าวประเสริฐของพระเยซู และเขาอ้างว่าหนังสือมาระโกนี้ได้ถูกคัดลอกมาจากอีกเล่มหนึ่งที่เขาเรียกว่า ๒เล่ม Q (ซึ่งไม่มีใครเคยได้พบ ๒เล่ม Q นี้) ที่ได้มาจากคำบอกเล่าต่อกันมา คือจากเรื่องราวต่างๆที่อัครสาวกเปโตรเล่าให้มาระโกฟัง และเขาอ้างว่าหนังสือมัทธิวและหนังสือลูกาได้รับการลอกเลียนแบบมาจากหนังสือมาระโก แต่ความคิดเหล่านี้เป็นความคิดที่ไร้สาระ เพราะว่าหนังสือมาระโกนี้และพระคัมภีร์ทั้งหมด ๒ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า (มธ 4:4) และ ๒ได้รับการดลใจจากพระเจ้า (2 ทธ 3:16) ทุกคนที่เขียนส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์รวมทั้งมาระโกนั้น ได้เขียน ๒สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน และไม่เคยมได้เข้าไปในใจ

มนุษย์□ (1 คร 2:9) เพราะว่าทุกข้อที่ได้เขียนไว้นั้นก็เขียน โดยได้รับการดลใจจากพระวิญญาณของพระเจ้า มาระโก เขียนถึงสิ่งที่ท่านเห็นด้วยตาของตนเอง ไม่ใช่สิ่งที่เปโตร ได้เล่าให้ท่านฟัง คำที่น่าสังเกตในหนังสือมาระโกก็คือ □ ใน ทันใดนั้น□

ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์เรียบเรียงโดยมาระโกนั้น ทำให้เราเห็นพระลักษณะของพระเยซูในสภาพของผู้รับใช้ ของพระเยโฮวาห์

การเทศนาสั่งสอนของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (มธ 3:1-11; ลก 3:1-16; ยน 1:6-8, 19-28)

¹ ข่าวประเสริฐของ พระเยซู คริสต์ พระบุตรของพระเจ้า เริ่มต้นตรงนี้ ² ตามที่ได้เขียนไว้ในคำของศาสดาพยากรณ์ ว่า □ ดูเถิด เราใช้ทูตของเรา ไป ข้างหน้า ท่าน ผู้นั้น จะ เตรียมมรรคาของท่าน ไว้ข้างหน้าท่าน ³ เสียงผู้ร้องในถิ่น ทูรกันดารว่า □จงเตรียมมรรคาแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า จง กระทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป□ □ ⁴ ยอห์นให้เขา รับ บัพติศมาในถิ่นทูรกันดาร และประกาศเรื่องบัพติศมาอัน สำแดงการกลับใจใหม่ เพื่อการยกโทษความผิดบาป ⁵ คนทั่ว แคว้นยูเดียกับชาวกรุงเยรูซาเล็มได้พากันออกไปหา ยอห์น สาราภาพความผิดบาปของตน และได้รับบัพติศมาจากท่าน ในแม่น้ำจอร์แดน ⁶ ยอห์น แต่งกายด้วยผ้าขนอุฐ และใช้ หนั่งสัตว์คาดเอว รับประทานตักแตนและน้ำผึ้งป่า ⁷ ท่าน ประกาศว่า □ภายหลังเราจะมีพระองค์ผู้หนึ่งเสด็จมาทรง เป็นใหญ่กว่าเราอีก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะน้อมตัวลงแก้มส่าย ฉลองพระบาทให้พระองค์ ⁸ จริงๆแล้วเราให้เจ้าทั้งหลายรับ บัพติศมาด้วยน้ำ แต่พระองค์นั้นจะให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศ มาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์□

พระเยซูทรงรับบัพติศมาจากยอห์น (มธ 3:13-17; ลก 3:21-22)

⁹ ต่อมาในคราวนั้น พระเยซูเสด็จมาจากเมืองนาซาเร็ธ แคว้นกาลิลี และได้ทรงรับบัพติศมาจากยอห์น ในแม่น้ำจอร์แดน ¹⁰ พอพระองค์เสด็จขึ้นมาจากน้ำ ในทันใดนั้นก็ทอดพระเนตรเห็นท้องฟ้าแหวกออก และพระวิญญาณดจลงมาเสด็จลงมาบนพระองค์ ¹¹ แล้วมีพระสุรเสียงมาจากฟ้าสวรรค์ว่า □ท่านเป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจในท่านมาก□

พญามารทดลองพระเยซู (มธ 4:1-11; ลก 4:1-13)

¹² ในทันใดนั้น พระวิญญาณจึงเร่งเข้าพระองค์ให้เสด็จเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร ¹³ และซาตานได้ทดลองพระองค์อยู่ในถิ่นทุรกันดารนั้นถึงสี่สิบวัน พระองค์ทรงอยู่ในที่ของสัตว์ป่า และมีพวกทูตสวรรค์มาปรนนิบัติพระองค์

พระเยซูทรงเริ่มเทศนาสั่งสอนในแคว้นกาลิลี (มธ 4:12-13; ลก 4:14)

¹⁴ ครั้น ยอห์น ถูก ชัง ไว้ ใน คูก แล้ว พระเยซู ได้ เสด็จมายังแคว้นกาลิลี ทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรของพระเจ้า ¹⁵ และตรัสว่า □เวลากำหนดมาถึงแล้ว และอาณาจักรของพระเจ้าก็มาใกล้แล้ว ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ และเชื่อข่าวประเสริฐเถิด□

ทรงเรียกซีโมน อันดรูว์ ยากอบ และยอห์น (มธ 4:18-32; ลก 5:10-11; ยน 1:35-42)

¹⁶ ขณะที่พระองค์เสด็จไปตามชายทะเลกาลิลี พระองค์ก็ทรงทอดพระเนตรเห็นซีโมนและอันดรูว์น้องชายของซีโมน กำลังทอดอวนอยู่ที่ทะเล ด้วยว่าเขาเป็นชาวประมง ¹⁷ พระเยซูตรัสกับเขาว่า □ท่านจงตามเราเถิด และเราจะตั้งท่าน

ให้เป็นผู้หาคนตั้งหาปลา 18 เขาก็ละอวนตามพระองค์ไปที่
 19 ครั้นพระองค์ทรงดำเนินต่อไปอีกหน่อยหนึ่ง พระองค์
 ก็ทอดพระเนตรเห็นยากอบ บุตรชายเศเบดีกับยอห์น น้อง
 ชายของเขา กำลังช้อนอวนอยู่ในเรือ 20 ในทันใดนั้นพระองค์
 ได้ทรงเรียกเขา เขาก็ละเศเบดีบิดาของเขาไว้ที่เรือกับลูก
 จ้าง และได้ตามพระองค์ไป

พระเยซูทรงขับผีในเมืองคาเปอรนาอุม (ลก 4:31-37)

21 พระองค์กับพวกของพระองค์จึงเข้าไปในเมืองคาเป
 อรนาอุม และพอถึงวันสะบาโตพระองค์ได้เสด็จเข้าไปใน
 ธรรมศาลาเทศนาสั่งสอน 22 เขาทั้งหลายก็อัศจรรย์ใจด้วย
 คำสั่งสอนของพระองค์ เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสั่งสอนเขา
 ด้วยสิทธิอำนาจ หาเหมือนพวกธรรมาจารย์ไม่ 23 มีชาย
 คนหนึ่งในธรรมศาลาของเขามีผีโสโครกเข้าสิง มันได้ร้อง
 ออกมา 24 ว่า □พระเยซูชาวนาซาเร็ธ ปล่อยเราไว้ เราเกี่ยว
 ข้องอะไรกับท่านเล่า ท่านมาเพื่อจะทำลายเราหรือ เรา
 รู้ว่าท่านเป็นผู้ใด ท่านคือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า□ 25 พระ
 เยชูจึงตรัสห้ามมันว่า □เจ้าจงนิ่งเสีย ออกมาจากเขาซิ□
 26 และเมื่อผีโสโครกทำให้คนนั้นชักและร้องเสียงดังแล้ว มัน
 ก็ออกมาจากเขา 27 คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนักจึงถามกัน
 นว่า □การนี้เป็นอย่างไรหนอ นี่เป็นคำสั่งสอนใหม่อะไร ท่าน
 สั่งผีโสโครกด้วยสิทธิอำนาจและมันก็เชื่อฟังท่าน□ 28 ใน
 ขณะนั้น กิตติศัพท์ของพระองค์ได้เลื่องลือไปทั่วแคว้น
 บ้านเมืองที่อยู่รอบแคว้นกาลิลี

พระเยซูทรงรักษาแม่ยายของซีโมนเปโตร (มธ 8:14-15; ลก 4:38-39)

29 พอออกมาจากธรรมศาลา พระองค์กับพวกของ
 พระองค์จึงเข้าไปในเรือนของซีโมนและอันดรูว์ พร้อมกับ

ยากอบและยอห์น³⁰ แม่ยายของซีโมนนอนป่วยจับไข้อยู่ใน
ทันใดนั้นเขาจึงมาทูลพระองค์ให้ทราบด้วยเรื่องของนาง³¹
แล้วพระองค์ก็เสด็จไปจับมือนางพยุงขึ้นและทันใดนั้น ไข้กั
หาย นางจึงปรนนิบัติเขาทั้งหลาย

พระเยซูทรงรักษาคนเป็นอันมากเวลาเย็น (มธ 8:16-17;
ลก 4:40-41)

³² เวลาเย็นวันนั้นครั้นตะวันตกแล้ว คนทั้งหลายพาบรรดา
คนเจ็บป่วย และคนที่มีผีสิง มาหาพระองค์³³ และคนทั้ง
เมืองก็แตกตื่นมาออกันอยู่ที่ประตู³⁴ พระองค์จึงทรงรักษา
คนเป็นโรคต่างๆ ให้หายหลายคน และได้ทรงขับผีออกเสีย
หลายผี แต่ผีเหล่านั้นพระองค์ทรงห้ามมิให้พูด เพราะว่ามี
นรั้จักพระองค์

พระเยซูทรงอธิษฐานและออกไปประกาศ (ลก 4:42-44)

³⁵ ครั้นเวลาเช้ามีด พระองค์ได้ทรงลุกขึ้นเสด็จออกไป
ยังที่เปเลียว และทรงอธิษฐานที่นั่น³⁶ ฝ่ายซีโมนและคนทั้ง
หลายที่อยู่ด้วยก็ตามหาพระองค์³⁷ เมื่อพวกเขาพบพระองค์
แล้ว เขาจึงทูลพระองค์ว่า □คนทั้งปวงแสวงหาพระองค์□³⁸
พระองค์ตรัสแก่เขาว่า □ให้เราทั้งหลายไปในบ้านเมืองใกล้
เคียง เพื่อเราจะได้ประกาศที่นั่นด้วย ที่เรามากก็เพื่อการนั้น
เอง□³⁹ พระองค์ได้ประกาศในธรรมศาลาของเขาทั่วแคว้น
กาลิลี และได้ขับผีออกเสียหลายผี

พระเยซูทรงรักษาคนเป็นโรคเรื้อนให้หาย (มธ 8:2-4;
ลก 5:12-14)

⁴⁰ และมีคนโรคเรื้อนคนหนึ่งมาหาพระองค์ คุณเขาลง
ต่อพระองค์ และทูลวิงวอนพระองค์ว่า □เพียงแต่พระองค์
จะโปรด พระองค์ก็จะทรงบันดาลให้ข้าพระองค์สะอาดได้□

41 พระเยซูทรงสงสารเขาจึงทรงยื่นพระหัตถ์ถูกต้องคนนั้น
 ตรัสแก่เขาว่า **□เราพอใจแล้ว เจ้าจงสะอาดเถิด□** 42 พอ
 พระองค์ตรัสแล้ว ในทันใดนั้นโรคเรื้อนก็หาย และคนนั้นก็
 สะอาด 43 ก่อนให้เขาไป พระองค์จึงกำชับผู้นั้น 44 ตรัส
 แก่เขาว่า **□เจ้าอย่าบอกเล่าอะไรให้ผู้ใดฟังเลย แต่จงไป
 สำแดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องบูชาสำหรับคนที่หาย
 โรคเรื้อนแล้ว ตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐานต่อ
 คนทั้งหลาย□** 45 แต่คนนั้นเมื่อออกไปแล้วก็ตั้งต้นป่าว
 ร้องมากมายให้เลื่องลือไป จนพระเยซูจะเสด็จเข้าไปใน
 เมืองอย่างเปิดเผยต่อไปไม่ได้ แต่ต้องประทับภายนอกใน
 ที่เปลี่ยว และมีคนทุกแห่งทุกตำบลมาหาพระองค์

2

คนอัมพาตได้รับความรอดแล้วได้รับการรักษาจนหาย
 (มธ 9:1-8; ลก 5:18-26)

1 ครั้นล่วงไปหลายวัน พระองค์ได้เสด็จไปในเมืองคาเป
 อรนาอุมอีก และคนทั้งหลายได้ยินว่า พระองค์ประทับที่บ้าน
 2 และในเวลานั้นคนเป็นอันมากมาชุมนุมกันจนไม่มีที่จะรับ
 จะเข้าใกล้ประตูก็ไม่ได้ พระองค์จึงเทศนาพระวจนะนั้นให้
 เขาฟัง 3 แล้วมีคนนำคนอัมพาตคนหนึ่งมาหาพระองค์ มีสี่
 คนหาม 4 เมื่อเขาเข้าไปให้ถึงพระองค์ไม่ได้เพราะคนมาก
 เขาจึงรื้อดาดฟ้าหลังคาตรงที่พระองค์ประทับนั้น และเมื่อ
 รื้อเป็นช่องแล้ว เขาก็หย่อนแคร่ที่คนอัมพาตนอนอยู่ลงมา
 5 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย
 พระองค์จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า **□ลูกเอ๋ย บาปของเจ้าได้
 รับการอภัยแล้ว□** 6 แต่มีพวกธรรมาจารย์บางคนนั่งอยู่ที่
 นั้น และเขาคิดในใจว่า 7 **□ทำไมคนนี้พูดหมิ่นประมาทเช่น**

นั้น ใครจะยกความผิดบาปได้เว้นแต่พระเจ้าเท่านั้น⁸ และในทันใดนั้นเมื่อพระเยซูทรงทราบในพระทัยว่าเขาคิดในใจอย่างนั้น พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า **☐เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงคิดในใจอย่างนี้เล่า⁹ ที่จะว่ากับคนอัมพาตว่า ☐บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว☐ หรือจะว่า ☐จงลุกขึ้นยกแคร่เดินไปเถิด☐ นั้น ช่างไหนจะง่ายกว่ากัน¹⁰ แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้☐ (พระองค์จึงตรัสสั่งคนอัมพาตว่า☐¹¹ ☐เราสั่งเจ้าว่า จงลุกขึ้นยกแคร่ไปบ้านของเจ้าเถิด☐¹² ทันใดนั้นคนอัมพาตได้ลุกขึ้นแล้วก็ยกแคร่เดินออกไปต่อหน้าคนทั้งปวง คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนัก จึงสรรเสริญพระเจ้าว่า ☐เราไม่เคยเห็นการเช่นนี้เลย☐**

ทรงเรียกเลวี คนเก็บภาษี (มธ 9:9-13; ลก 5:27-32)

¹³ ฝ่ายพระองค์ได้เสด็จไปตามชายทะเลอีก ประชาชนก็มาหาพระองค์ และพระองค์ได้ตรัสสั่งสอนเขา¹⁴ เมื่อพระองค์กำลังเสด็จไปนั้น พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นเลวี บุตรชายอัลเฟอัสนั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี จึงตรัสแก่เขาว่า **☐จงตามเรามาเถิด☐** เขาก็ลุกขึ้นตามพระองค์ไป¹⁵ ต่อมาเมื่อพระเยซูเอนพระกายลงเสวยอยู่ในเรือนของเลวี มีพวกคนเก็บภาษีและคนบาปหลายคนเอนกายลงร่วมสำรับกับพระเยซูและพวกสาวกของพระองค์ เพราะมีคนติดตามพระองค์ไปมาก¹⁶ ฝ่ายพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี เมื่อเห็นพระองค์ทรงเสวยพระกระยาหารกับพวกคนเก็บภาษีและคนบาป จึงถามสาวกของพระองค์ว่า **☐เหตุไฉนพระองค์จึงกินและดื่มร่วมกับพวกคนเก็บภาษีและคนบาปเล่า☐**¹⁷ ครั้นพระเยซูทรงได้ยินดังนั้น พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า **☐คนปกติไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บต้องการหมอ เรามีได้มาเพื่อจะเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจเสีย**

ใหม่ □ 18 มีพวกศิษย์ของยอห์นและของพวกฟาริสีกำลังถืออดอาหาร พวกเขาจึงมาทูลถามพระองค์ว่า □ เหตุไฉนพวกสาวกของยอห์นและของพวกฟาริสีถืออดอาหาร แต่พวกสาวกของพระองค์ไม่ถือ □ 19 พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า □ ท่านจะให้สหายของเจ้าบ่าวถืออดอาหารเมื่อเจ้าบาวยังอยู่กับเขากระนั้นหรือ เจ้าบาวอยู่ด้วยนานเท่าใด สหายก็ถืออดอาหารไม่ได้นานเท่านั้น 20 แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าบาวจะต้องจากสหายไป ในวันนั้นสหายจะถืออดอาหาร

คำอุปมาเกี่ยวกับผ้าและถุงหนัง (มธ 9:16-17; ลก 5:36-39)

21 ไม่มีผู้ใดเอาท่อนผ้าทอใหม่มาปะเสื่อเก่า ถ้าทำอย่างนั้น ท่อนผ้าทอใหม่ที่ปะเข้านั้นเมื่อหดจะทำให้เสื่อเก่าขาดกว้างออกไปอีก 22 และไม่มีผู้ใดเอาน้ำองุ่นใหม่มาใส่ไว้ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้นน้ำองุ่นใหม่จะทำให้ถุงเก่านั้นขาดไป น้ำองุ่นนั้นจะไหลออก ถุงหนังก็จะเสียไป แต่น้ำองุ่นใหม่นั้นต้องใส่ไว้ในถุงหนังใหม่ □

พระเยซูเป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโต (มธ 12:1-8; ลก 6:1-5)

23 ต่อมาในวันสะบาโตวันหนึ่งพระองค์กำลังเสด็จไปในนาข้าว และเมื่อพวกสาวกของพระองค์กำลังเดินไปก็เริ่มเด็ดรวงข้าวไป 24 ฝ่ายพวกฟาริสีจึงถามพระองค์ว่า □ ดูเถิดทำไมพวกเขาจึงทำการซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ในวันสะบาโต □ 25 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า □ พวกท่านยังไม่เคยอ่านหรือซึ่งดาวิดได้กระทำเมื่อท่านขาดอาหารและอดอยาก ทั้งท่านและพรรคพวกด้วย 26 คือ คราวเมื่ออาบียาธาร์เป็นมหาปุโรหิต ท่านได้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า และรับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ ซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไม่

ให้ใครรับประทาน เว้นแต่พวกปุโรหิตเท่านั้น และข้ายังส่งให้คนที่มากับท่านรับประทานด้วย□ 27 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า □วันสะบาโตนั้นทรงตั้งไว้เพื่อมนุษย์ มิใช่ทรงสร้างมนุษย์ไว้สำหรับวันสะบาโต 28 เหตุฉะนั้นบุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโตด้วย□

3

ทรงรักษาชายมือลีบในวันสะบาโต (มธ 12:10-14; ลก 6:6-11)

1 แล้วพระองค์ได้เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาอีก และที่นั่นมีชายคนหนึ่งมือข้างหนึ่งลีบ 2 คนเหล่านั้นคอยดูพระองค์ว่า พระองค์จะรักษาโรคให้คนนั้นในวันสะบาโตหรือไม่ เพื่อเขาจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้ 3 พระองค์ตรัสแก่คนมือลีบว่า □มายืนข้างหน้าเถอะ□ 4 พระองค์จึงตรัสแก่คนทั้งหลายว่า □ในวันสะบาโตให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัติควรจะทำกาที่ดีหรือทำการชั่ว จะช่วยชีวิตดีหรือจะสังหารชีวิตดี□ ฝ่ายคนทั้งปวงก็นิ่งอยู่ 5 พระองค์มีพระทัยเป็นทุกข์เพราะใจเขาแข็งกระด้างนัก และได้ทอดพระเนตรดูรอบด้วยพระพิโรธ และพระองค์ตรัสกับชายคนนั้นว่า □จงเหยียดมือออกเถิด□ เขาก็เหยียดออก และมือของเขาก็หายเป็นปกติเหมือนกับมืออีกข้างหนึ่ง

ฝูงชนก็ติดตามไปและคนเป็นอันมากได้รับการรักษาให้หาย (มธ 12:15-16; ลก 6:17-19)

6 พวกฟาริสีจึงออกไป และในทันใดนั้นได้ปรึกษากับพรรคพวกของเฮโรดถึงพระองค์ว่า พวกเขาจะอย่างไร จึงจะฆ่าพระองค์ได้ 7 ฝ่ายพระเยซูกับพวกสาวกของพระองค์จึงออกจากที่นั่น ไปยังทะเล และฝูงชนเป็นอันมากจากแคว้นกาลิลีได้ตามพระองค์ไป ทั้งจากแคว้นยู

เดีย 8 จากกรุงเยรูซาเล็ม และจากเมืองเอโดม และจากฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น และจากแคว้นเมืองไทระและไซดอน ผุ่งชนเป็นอันมาก เมื่อเขาได้ยินถึงสิ่งยิ่งใหญ่ที่พระองค์ทรงกระทำนั้นก็มาหาพระองค์ 9 พระองค์จึงตรัสสั่งพวกสาวกของพระองค์ให้เอาเรือเล็กมากอยรับพระองค์ เพื่อมิให้ประชาชนเบียดเสียดพระองค์ 10 ด้วยว่าพระองค์ได้ทรงรักษาคนเป็นอันมากให้หายโรค จนบรรดาผู้ที่มีโรคต่างๆ เบียดเสียดกันเข้ามาเพื่อจะได้ถูกต้องพระองค์ 11 และพวกผีโสโครกเมื่อได้เห็นพระองค์ก็ได้หมอบลงกราบพระองค์ แล้วร้องอึงว่า □พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า□ 12 ฝ่ายพระองค์จึงทรงกำชับห้ามมันมิให้แพร่งพรายว่าพระองค์คือผู้ใด

ทรงตั้งอัครสาวกสิบสองคน (มธ 10:1-4; ลก 6:12-16)

13 แล้วพระองค์เสด็จขึ้นภูเขา และพอพระทัยจะเรียกผู้ใด พระองค์ก็ทรงเรียกผู้นั้น แล้วเขาได้มาหาพระองค์ 14 พระองค์จึงทรงตั้งสาวกสิบสองคนไว้ให้พวกเขาอยู่กับพระองค์ เพื่อพระองค์จะทรงใช้เขาไปประกาศ 15 และให้มีอำนาจรักษาโรคต่างๆ และขับผีออกได้ 16 และซีโมนนั้น พระองค์ทรงประทานชื่ออีกว่าเปโตร 17 และยากอบบุตรชายเศเบดีกับยอห์นน้องชายของยากอบ ทั้งสองคนนี้พระองค์ทรงประทานชื่ออีกว่า โบอาเนอเย แปลว่า ลูกฟาร์อง 18 อันดรูว์ฟิลิป บารโธโลมิว มัทธีว โธมัส ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส รัตเดอัส ซีโมนชาวคานาอัน 19 และยูดาสอิสคาริโอทที่ได้ทรยศพระองค์นั้น พระองค์และพวกสาวกจึงเข้าไปในเรือ 20 และผุ่งชนก็มาประชุมกันอีก จนพระองค์และพวกสาวกจะรับประทานอาหารไม่ได้ 21 เมื่อญาติมิตรของพระองค์ได้

ยินเหตุการณ์นั้น เขาก็ออกไปเพื่อจะจับพระองค์ไว้ ด้วยเขา
ว่า □พระองค์วิกลจริตแล้ว□

ความพิตบาปที่ทรงอภัยให้ไม่ได้ (มธ 12:24-29; ลก
11:14-20)

²² พวกธรรมาจารย์ซึ่งได้ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มได้
กล่าวว่า □ผู้นี้มีเบเอลเซบูลสิง□ และ □ที่เขาขับผีออกได้ก็
เพราะใช้อำนาจนายผีนั้น□ ²³ ฝ่ายพระองค์จึงเรียกคนเหล่านั้น
มาตรัสแก่เขาเป็นคำอุปมาว่า □ซาตานจะขับซาตานให้
ออกอย่างไรได้ ²⁴ ถ้าราชอาณาจักรใดๆเกิดแตกแยกกัน
แล้ว ราชอาณาจักรนั้นจะตั้งอยู่ไม่ได้ ²⁵ ถ้าครัวเรือนใดๆ
เกิดแตกแยกกัน ครัวเรือนนั้นจะตั้งอยู่ไม่ได้ ²⁶ และถ้า
ซาตานจะต่อสู้กับตนเอง และแตกแยกกัน มันก็ตั้งอยู่ไม่ได้
มีแต่จะสิ้นสูญไป ²⁷ ไม่มีผู้ใดอาจเข้าไปในเรือนของคนที่มี
กำลังมากและปล้นทรัพย์ของเขาได้ เว้นแต่จะจับคนที่มี
กำลังมากนั้นมัดไว้เสียก่อน แล้วจึงจะปล้นทรัพย์ในเรือนนั้น
ได้ ²⁸ เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ความพิตบาป
ทุกอย่างและคำหิมนประมาทที่เขาเหล่านั้น จะทรงโปรดยก
ให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์ได้ ²⁹ แต่ผู้ใดจะกล่าวคำหิมน
ประมาทต่อพระวิญญูณบริสุทธิ จะไม่ได้รับการอภัยโทษ
เลย แต่ผู้นั้นย่อมได้รับโทษจากการพิพากษาเป็นนิตย์□ ³⁰
ที่ตรัสอย่างนั้นก็เพราะเขาทั้งหลายกล่าวว่า □พระองค์มีผี
โสโครกเข้าสิง□

ผู้ที่เชื่อเป็นเหมือนมารดาและพี่น้องของพระเยซู (มธ
12:46-50; ลก 8:19-21)

³¹ เวลา นั้น มารดา และ พวก น้อง ชาย ของ พระองค์ มา ยืน
นอ อยู่ ข้าง นอก แล้ว ใช้ คน เข้า ไป ทูล เรียก พระองค์ ³² และ
ประ ชาชน ก็ นิ่ง อยู่ รอบ พระองค์ เขา จึง ทูล พระองค์ ว่า □ ดู เกิด

มารดาและพวกน้องชายของพระองค์มาหาพระองค์ค้อยอยู่ข้างนอก□ 33 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า □ใครเป็นมารดาของเรา และใครเป็นพี่น้องของเรา□ 34 พระองค์ทอดพระเนตรคนที่นั่งล้อมรอบพระองค์นั้นแล้วตรัสว่า □ดูเถิด นี่เป็นมารดา และพี่น้องของเรา 35 ผู้ใดจะกระทำตามพระทัยพระเจ้า ผู้ นั้นแหละเป็นพี่น้องชายหญิงและมารดาของเรา□

4

คำอุปมาเกี่ยวกับผู้หว่านพืช (มธ 13:1-23; ลก 8:4-15)

1 แล้วพระองค์ทรงตั้งต้นสั่งสอนที่ฝั่งทะเลอีก ฟุ้งชนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์ เหตุฉะนั้นพระองค์จึงได้เสด็จลงไปประทับในเรือที่ทะเล และฝูงชนอยู่บนฝั่งชายทะเล 2 พระองค์จึงตรัสสั่งสอนเขาหลายประการเป็นคำอุปมา และในการสอนนั้นพระองค์ตรัสแก่เขาว่า 3 □จงฟัง ดูเถิด มีผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านพืช 4 และต่อมาเมื่อเขาหว่านเมล็ดพืชก็ตกตามหนทางบ้าง แล้วนกในอากาศก็มากินเสีย 5 บ้างก็ตกที่ซึ่งมีพื้นหิน มีเนื้อดินแต่น้อย จึงงอกขึ้นโดยเร็ว เพราะดินไม่ลึก 6 แต่เมื่อแดดจัด แดดก็เผาผลาญ และเพราะรากไม่มี จึงเหี่ยวไป 7 บ้างก็ตกกลางต้นหนาม ต้นหนามก็งอกขึ้นปกคลุมเสีย จึงไม่เกิดผล 8 บ้างก็ตกที่ดินดี แล้วงอกงามจำริญขึ้น เกิดผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง ร้อยเท่าบ้าง□ 9 แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า □ใครมีหู จงฟังเถิด□ 10 เมื่อพระองค์อยู่ตามลำพัง คนที่อยู่รอบพระองค์พร้อมด้วยสาวกสิบสองคน ได้ทูลถามพระองค์ถึงคำอุปมานั้น 11 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า □ข้อความลึกลับแห่งอาณาจักรของพระเจ้าทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่ฝ่ายคนนอกนั้นบรรดาข้อความเหล่านี้จะแจ้งให้ เป็นคำอุปมาทุกอย่าง

12 เพื่อว่าเขาจะดูแล้วดูเล่า แต่มองไม่เห็น และฟังแล้วฟังเล่า แต่ไม่เข้าใจ เกลือกว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดเขาจะกลับใจเสียใหม่ และความผิดบาปของเขาจะไต่ยกโทษเสีย□

พระเยซูทรงอธิบายถึงคำอุปมานั้น (มธ 13:18-23; ลก 8:11-15)

13 พระองค์ตรัสกับเขาว่า □คำอุปมานั้นพวกท่านยังไม่เข้าใจหรือ ถ้ากระนั้นท่านทั้งหลายจะเข้าใจคำอุปมาทั้งปวงอย่างไรได้ 14 ผู้หว่านนั้นก็ไ้หว่านพระวจนะ 15 ซึ่งตกริมหนทางนั้นได้แก่พระวจนะที่หว่านแล้ว และเมื่อบุคคลใดได้ฟัง ในทันใดนั้นซาตานก็มาชิงเอาพระวจนะซึ่งหว่านในใจเขานั้นไปเสีย 16 และซึ่งตกที่ซึ่งมีพื้นหิน มีเนื้อดินแต่น้อยนั้น ก็ทำนองเดียวกัน ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะ และก็รับทันทีด้วยความปรีดี 17 แต่ไม่มีรากในตัวจึงทนอยู่ได้ชั่วคราว ภายหลังเมื่อเกิดการยากลำบากและการข่มเหงต่างๆ เพราะพระวจนะนั้น ก็เลิกเสียในทันทีทันใด 18 และพืชซึ่งหว่านกลางหนามนั้นได้แก่บุคคลที่ได้ฟังพระวจนะ 19 แล้วความกังวลตามธรรมดาโลก และความลุ่มหลงในทรัพย์สมบัติ และความโลภในสิ่งอื่นๆ ได้เข้ามาและปกคลุมพระวจนะนั้น จึงไม่เกิดผล 20 ส่วนพืชซึ่งหว่านตกในดินดีนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะนั้น และรับไว้ จึงเกิดผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง ร้อยเท่าบ้าง□

เขียนที่จุดแล้วต้องตั้งไว้ให้ส่องแสง (มธ 5:15-16; ลก 8:16; 11:33)

21 แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า □เขาเอาเทียนมาสำหรับตั้งไว้ใต้ถัง ใต้เตียงนอนหรือ และมีใช้สำหรับตั้งไว้บนเชิงเทียนหรือ 22 เพราะว่า ไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้ซึ่งจะไม่ปรากฏแจ้ง และไม่มีสิ่งใดที่ปิดบังไว้ ซึ่งจะไม่ต้องแพรงพราย 23 ถ้าใคร

มีหูฟังได้ จงฟังเถิด □ 24 พระองค์ตรัสแก่เขาว่า □จงเอาใจจดจ่อต่อสิ่งที่ท่านฟังให้ดี ท่านจะดวงให้เขาด้วยทะนานอันใด จะดวงให้ท่านด้วยทะนานอันนั้น ทั้งจะเพิ่มเติมให้อีกแก่ผู้ที่ฟังแล้ว 25 ด้วยว่าผู้ใดมีอยู่แล้วจะเพิ่มเติมให้ผู้นั้นอีก แต่ผู้ใดไม่มี แม้ว่าซึ่งเขามีอยู่นั้นจะเอาไปเสียจากเขา □

อาณาจักรที่เติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่อง

26 พระองค์ตรัสว่า □อาณาจักรของพระเจ้าเปรียบเหมือนชายคนหนึ่งหว่านพืชลงในดิน 27 แล้วกลางคืนก็นอนหลับ และกลางวันก็ตื่นขึ้น ฝ่ายพืชนั้นก็งอกจำเรียงขึ้นอย่างไร เขาก็ไม่รู้ 28 เพราะแผ่นดินเองทำให้พืชงอกจำเรียงขึ้นเป็นลำดับก่อน ภายหลังก็ออกรวง แล้วก็มิเมล็ดข้าวเต็มรวง 29 ครั้นสุกแล้วเขาก็ไปเกี่ยวเก็บทีเดียว เพราะว่าถึงฤดูเกี่ยวแล้ว □

คำอุปมาเกี่ยวกับเมล็ดมัสตาร์ด (มธ 13:31-32; ลก 13:18-19)

30 และพระองค์ตรัสว่า □อาณาจักรของพระเจ้าจะเปรียบเหมือนสิ่งใด หรือจะสำแดงด้วยคำเปรียบอย่างไร 31 ก็เปรียบเหมือนเมล็ดพันธุ์ฝัก กาด เมล็ดหนึ่ง เวลาเพาะลงในดินนั้นก็เล็กกว่า เมล็ดทั้งปวงทั่วทั้งแผ่นดิน 32 แต่เมื่อเพาะแล้วจึงงอกขึ้นจำเรียงใหญ่โตกว่าฝักทั้งปวง และแตกกิ่งก้านใหญ่พอให้นักในอากาศมาอาศัยอยู่ในร่มนั้นได้ □ 33 พระองค์ได้ตรัสสั่งสอนพระวจนะให้แก่เขาเป็นคำอุปมาอย่างนั้นเป็นหลายประการ ตามที่เขาจะสามารถฟังได้ 34 และนอกจากคำอุปมา พระองค์มิได้ตรัสแก่เขาเลย แต่เมื่อพวกเขาอยู่ตามลำพัง พระองค์จึงทรงอธิบายสิ่งสารพัดนั้นแก่เหล่าสาวก

พายุใหญ่ในทะเลกาลิลีสงบลง (มธ 8:23-27; ลก 8:22-25)

³⁵ เย็นวันนั้นพระองค์ได้ตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า **□ให้พวกเราข้ามไปฝั่งฟากข้างโน้นเถิด□** ³⁶ เมื่อลาประชาชนแล้ว เขาจึงเชิญพระองค์เสด็จไปในเรือที่พระองค์ประทับอยู่นั้น และมีเรืออื่นเล็กๆหลายลำไปกับพระองค์ด้วย ³⁷ และพายุใหญ่ได้บังเกิดขึ้น และคลื่นก็ซัดเข้าไปในเรือจนเรือเต็มอยู่แล้ว ³⁸ ฝ่ายพระองค์บรรทมหนุนหมอนหลับอยู่ที่ท้ายเรือ เหล่าสาวกจึงมาปลุกพระองค์ทูลว่า **□อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายกำลังจะพินาศอยู่แล้ว ท่านไม่ทรงเป็นห่วงบ้างหรือ□** ³⁹ พระองค์จึงทรงตื่นขึ้นห้ามลมและตรัสแก่ทะเลว่า **□จงสงบเจียบซี□** แล้วลมก็หยุดมีความสงบเจียบทั่วไป ⁴⁰ พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า **□ทำไมท่านกลัวอย่างนี้ ท่านยังไม่มี ความเชื่อหรือ□** ⁴¹ ฝ่ายเขาก็เกรงกลัวนักหนาและพูดกัน และกันว่า **□ท่านนี้เป็นผู้ใดหนอ จนชั้นลมและทะเลก็เชื่อฟังท่าน□**

5

ทรงขับผีออกจากผู้ชายที่เมืองกาตารา (มธ 8:28-34; ลก 8:26-37)

¹ ฝ่ายพระองค์กับเหล่าสาวกก็ข้ามทะเลไปยังเมืองชาวกาตารา ² พอพระองค์เสด็จขึ้นจากเรือ ทันใดนั้นมีชายคนหนึ่ง ออกจากอุโมงค์ฝังศพมีผีโสโครกสิงได้มาพบพระองค์ ³ คนนั้นอาศัยอยู่ตามอุโมงค์ฝังศพ และไม่มีผู้ใดจะผูกมัดตัวเขาได้ แม้จะล่ามด้วยโซ่ตรวนก็ไม่อยู่ ⁴ เพราะว่าได้ล่ามโซ่โซ่ตรวนหลายหนแล้ว เขาก็หักโซ่และฟาดตรวนเสีย ไม่มีผู้ใดมีแรงพอที่จะทำให้เขาสงบได้ ⁵ เขาคั่งร้องอิงอยู่ตามอุโมงค์

ฝั่งศพ และที่ภูเขา ทั้งกลางวัน กลางคืน เสมอ และเอาหิน
 เชือดเนื้อของตัว 6 ครั้นเขาเห็นพระเยซูแต่ไกล เขาก็วิ่งเข้า
 มานมัสการพระองค์ 7 แล้วร้องเสียงดังว่า ข้าแต่พระเยซู
 พระบุตรของพระเจ้าสูงสุด ข้าพระองค์เกี่ยวข้องอะไรกับท
 านเล่า ข้าพระองค์ขอให้พระองค์ปฎิญาณในพระนามของ
 พระเจ้าว่า จะไม่ทรمانข้าพระองค์ 8 ที่พูดเช่นนี้ เพราะ
 พระองค์ได้ตรัสแก่มันว่า **ข้าายผีโสโครก จงออกมาจากคน
 นั้นเถิด** 9 แล้วพระองค์ตรัสถามมันว่า **เจ้าชื่ออะไร** มัน
 ตอบว่า **ข้าอกอง** เพราะว่าพวกข้าพระองค์หลายตนด้วยกัน 10
 10 มันจึงอ้อนวอนพระองค์เป็นอันมากมิให้ขับไล่มันออก
 จากแดนเมืองนั้น 11 มีสุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่ที่ไหลเขา
 ตำบลนั้น 12 ผีเหล่านั้นก็อ้อนวอนพระองค์ว่า **ขอโปรดให้
 ข้าพระองค์ทั้งหลายเข้าไปในสุกรเหล่านี้เถิด** 13 พระเยซูก็ทร
 อนุญาตทันที แล้วผีโสโครกนั้นจึงออกไปเข้าสิงอยู่ในสุกร
 สุกรทั้งฝูง (ประมาณสองพันตัว) ก็วิ่งกระโดดจากหน้าผา
 ชันลงไปในทะเลสาบ น้ำตาย 14 ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรนั้นต่าง
 คนต่างหนีไปเล่า เรื่องทั้งในนครและบ้านนอก แล้วคนทั้ง
 ปวงก็ออกมาดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น 15 เมื่อเขามาถึงพระ
 เยชู ก็เห็นคนที่ผีทั้งกองได้สิงนั้นนั่งหม่านั่งอยู่มีสติอารมณ์
 ดี เขาจึงเกรงกลัวนัก 16 แล้วคนที่ได้เห็นก็เล่าเหตุการณ์
 ซึ่งบังเกิดแก่คนที่ผีสิงนั้น และซึ่งบังเกิดแก่ฝูงสุกรให้เขา
 ฟัง 17 คนทั้งหลายจึงเริ่มพากันอ้อนวอนพระองค์ให้เสด็จไป
 เสียจากเขตแดนเมืองของเขา 18 เมื่อพระองค์กำลังเสด็จลง
 เรือ คนที่ผีได้สิงแต่ก่อนนั้น ได้อ้อนวอนขอติดตามพระองค์
 ไป 19 พระเยซูไม่ทรงอนุญาต แต่ตรัสแก่เขาว่า **จงไปหา
 พวกพ่อของเจ้าที่บ้าน แล้วบอกเขาถึงเรื่องเหตุการณ์ใหญ่
 ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำแก่เจ้า และได้ทรงพระ**

เมตตาแก่เจ้าแล้ว 20 ฝ่ายคนนั้นก็ทูลลา แล้วเริ่มประกาศ
ในแคว้นทศบุรีถึงเหตุการณ์ใหญ่ที่พระเยซูได้ทรงกระทำแก่
เขา และคนทั้งปวงก็ประหลาดใจนัก

หญิงผู้ถูกต้องชายฉลองพระองค์และหายโรค ลูกสาว
ของไยรัสเป็นขึ้นมาจากความตาย (มธ 9:18-26; ลก 8:41-
56)

21 ครั้นพระเยซูเสด็จลงเรือข้ามปากกลับไปแล้ว มีคนเป็น
นอันมากมาหาพระองค์ และพระองค์ยังประทับที่ฝั่งทะเล
22 ดูเถิด มีนายธรรมศาลาคนหนึ่งชื่อ ไยรัสเดินมา และ
เมื่อเขาเห็นพระองค์ก็กราบลงที่พระบาทของพระองค์ 23
แล้วทูลอ้อนวอนพระองค์เป็นอันมากกว่า 24 ลูกสาวเล็กๆของ
ข้าพระองค์ป่วยเกือบจะตายแล้ว ขอเชิญพระองค์ไปวาง
พระหัตถ์บนเขา เพื่อเขาจะได้หายโรคและไม่ตาย 24 ฝ่าย
พระเยซูได้เสด็จไปกับคนนั้น มีคนเป็นอันมากตามพระองค์
ไป และเบียดเสียดพระองค์ 25 มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตก
เลือดได้สิบสองปีมาแล้ว 26 ได้ทนทุกข์ลำบากมากเพราะมี
หมอหลายคนมารักษา และได้เสียทรัพย์จนหมดสิ้น โรคนี้
นั้นก็มิได้บรรเทาแต่ยังกำเริบขึ้น 27 ครั้นผู้หญิงนั้นได้ยินถึง
เรื่องพระเยซู เธอก็เดินปะปนกับประชาชนที่เบียดเสียดข้าง
หลังพระองค์ และได้ถูกต้องฉลองพระองค์ 28 เพราะเธอ
คิดว่า 29 ถ้าเราได้แตะต้องแต่ฉลองพระองค์ เราก็จะหาย
โรค 29 ในทันใดนั้นเลือดที่ตกก็หยุดแห้งไป และผู้หญิงนั้น
รู้สึกตัวว่าโรคหายแล้ว 30 บัดเดี๋ยวนั้น พระเยซูทรงรู้สึก
ว่าฤทธิ์ชานออกจากพระองค์แล้ว จึงเหลียวหลังในขณะที่
ฝูงชนเบียดเสียดกันนั้นตรัสว่า 31 **ใครถูกต้องเสื้อของเรา**
31 ฝ่ายเหล่าสาวกก็ทูลพระองค์ว่า 32 พระองค์ทอดพระเนตร
เห็นแล้วว่า ประชาชนกำลังเบียดเสียดพระองค์ และพระองค์

ยังจะทรงถามอีกหรือว่า **□ใครถูกต้องเรา□** ³² แล้วพระองค์
 ทอดพระเนตรดูรอบ ประสงค์จะเห็นผู้หญิงที่ได้กระทำการ
 นั้น ³³ ฝ่ายผู้หญิงนั้นก็กลัวจนตัวสั่น เพราะรู้เรื่องที่เป็น
 แก่ตัวนั้น จึงมากราบลงทูลแก่พระองค์ตามจริงทั้งสิ้น ³⁴
 พระองค์จึงตรัสแก่ผู้หญิงนั้นว่า **□ลูกสาวเอ๋ย ที่เจ้าหาย
 โรคนั้นก็เพราะเจ้าเชื่อ จงไปเป็นสุขและหายโรคนี้เถิด□**
³⁵ เมื่อพระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ มีบางคนได้มาจากบ้าน
 นายธรรมศาลาบอกว่า **□ลูกสาวของท่านตายเสียแล้ว ยังจะ
 รบกวนอาจารย์ทำไมอีกเล่า□** ³⁶ ทันทันที่ที่พระเยซูทรงฟังคำ
 ซึ่งเขาว่านั้น พระองค์จึงตรัสแก่นายธรรมศาลาว่า **□อย่า
 วิตกลเลย จงเชื่อเท่านั้นเถิด□** ³⁷ พระองค์ไม่ทรงอนุญาตให้
 ผู้ใดไปด้วยเว้นแต่เปโตร ยากอบ และยอห์นน้องชายของ
 ยากอบ ³⁸ ครั้นพระองค์เสด็จไปถึงเรือนนายธรรมศาลาแล้ว
 ก็ทอดพระเนตรเห็นคนวุ่นวายร้องไห้คร่ำครวญเป็นอันมาก
³⁹ และเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปแล้วจึงตรัสถามเขาว่า **□ท่าน
 ทั้งหลายพากันร้องไห้วุ่นวายไปทำไม เด็กหญิงนั้นไม่ตาย
 แต่นอนหลับอยู่□** ⁴⁰ เขาก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์ แต่
 เมื่อพระองค์จับคนทั้งหลายออกไปแล้ว จึงนำบิดามารดา
 ของเด็กหญิงนั้นและสาวกสามคนที่อยู่กับพระองค์ เข้าไป
 ในที่ที่เด็กหญิงนอนอยู่ ⁴¹ พระองค์จึงจับมือเด็กหญิงนั้นตรัส
 แก่เขาว่า **□ทาลิธา คูมิ□** แปลว่า **□เด็กหญิงเอ๋ย เราว่าแก่เจ้า
 ว่าเป็นคนมีชีวิต□** ⁴² ในทันใดนั้นเด็กหญิงนั้นก็ลุกขึ้นเดิน
 เพราะว่าเด็กนั้นอายุได้สิบสองปี คนทั้งปวงก็ประหลาดใจ
 อย่างยิ่ง ⁴³ พระองค์ก็กำชับห้ามเขาแข็งแรงไม่ให้บอกผู้ใด
 ให้รู้เหตุการณ์นี้ แล้วจึงสั่งเขาให้นำอาหารมาให้เด็กนั้นรับประทาน

6

พระเยซูทรงกลับไปเยี่ยมเมืองนาซาเร็ธ (มธ 13:54-58; ลก 4:16-30)

1 ฝ่ายพระองค์ได้เสด็จออกจากที่นั่น ไปยังบ้านเมืองของพระองค์และเหล่าสาวกของพระองค์ก็ตามพระองค์ไป² พอถึงวันสะบาโตพระองค์ทรงตั้งต้นสั่งสอนในธรรมศาลา และคนเป็นอันมากที่ได้ยินพระองค์ก็ประหลาดใจนักพูดกันว่า □ คนนี้ได้ความคิดนี้มาจากไหน สติปัญญาที่ได้ประทานแก่คนนี้เป็นปัญญาอย่างไร จึงทำการห้ศจรรยอย่างนี้สำเร็จได้ ด้วยมือของเขา³ คนนี้เป็นช่างไม้บุตรชายนางมารีย์มิใช่หรือ ยากอบ โยเสส ยูดาส และซีโมนเป็นน้องชายมิใช่หรือ และน้องสาวทั้งหลายของเขาก็อู่ที่นี่กับเรามิใช่หรือ □ เขาทั้งหลายจึงหมองใจในพระองค์⁴ ฝ่ายพระเยซูตรัสกับเขาว่า □ ศาสดาพยากรณ์จะไม่ขาดความนับถือเว้นแต่ในบ้านเมืองของตน ท้ามกลางญาติพี่น้องของตน และในวงศ์วานของตน □⁵ พระองค์จะกระทำการห้ศจรรยที่นั่นไม่ได้ เว้นแต่ได้วางพระหัตถ์ถูกต้องคนเจ็บบางคนให้หายโรค⁶ พระองค์ก็ประหลาดพระทัยเพราะเขาไม่มีความเชื่อ แล้วพระองค์จึงเสด็จไปสั่งสอนตามหมู่บ้านโดยรอบ

ทรงใช้อัครสาวกทั้งสิบสองคนออกไปเทศนาสั่งสอน (มธ 10:1-42; ลก 9:1-6)

7 พระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนมา แล้วทรงเริ่มใช้เขาให้ออกไปเป็นคู่ๆ ทรงประทานอำนาจให้เขาขับผีโสโครกออกได้⁸ และตรัสกำชับเขาไม่ให้เอาอะไรไปใช้ตามทาง เว้นแต่ไม้เท้าสิ่งเดียว ห้ามมิให้เอาอาหาร หรือย่ำ หรือหาสดางค์ใส่ไว้ไป⁹ แต่ให้สวมรองเท้าและไม่ให้สวมเสื้อสองตัว¹⁰ แล้วพระองค์ตรัสสั่งเขาว่า □ ถ้าไปแห่งใด เมื่อเข้า

อาศัยในเรือนไหน ก็อาศัยในเรือนนั้นจนกว่าจะไปจากที่นั่น
 11 และถ้าผู้ใดไม่ต้อนรับ ไม่ฟังท่านทั้งหลาย เมื่อจะ
 ไปจากที่นั่นจงสะบัดผงคลีใต้ฝ่าเท้าของท่านออกเป็นสักขีพยาน
 ต่อเขา เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในวันพิพากษานั้น โทษ
 ของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์จะเบากว่าโทษของเมือง
 นั้น 12 ฝ่ายเหล่าสาวกก็ออกไปเทศนาประกาศให้คนทั้ง
 ปวงกลับใจเสียใหม่ 13 เขาได้ขับผีให้ออกเสียหลายผี และ
 ได้เอาน้ำมนต์โลมคนเจ็บป่วยหลายคนให้หายโรค

เฮโรดทรงสั่งให้ตัดศีรษะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (มธ
 14:1-12; ลก 9:7-9)

14 ฝ่ายกษัตริย์เฮโรดทรงได้ยินเรื่องของพระองค์ (เพราะ
 ว่าพระนามของพระองค์ได้เลื่องลือไป) แล้วท่านตรัสว่า
 ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว เหตุ
 ฉะนั้นจึงทำการมหัศจรรย์ได้ 15 แต่คนอื่นว่า เป็นเอลี
 ยาห์ และคนอื่นๆว่า เป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งหรือ
 เหมือนคนหนึ่ง ในพวกศาสดาพยากรณ์ 16 ฝ่ายเฮโรดเมื่อ
 ทรงได้ยินแล้วจึงตรัสว่า คือยอห์นนั่นเองที่เราได้ตัดศีรษะ
 เสีย ท่านได้เป็นขึ้นมาจากความตาย 17 ด้วยว่าเฮโรดได้
 ใช้คนไปจับยอห์น และล่ามโซ่ขังคุกไว้ เพราะเห็นแก่นาง
 เฮโรเดียสภรรยาฟิลิปน้องชายของตน ด้วยเฮโรดได้รับ
 นางนั้นเป็นภรรยาของตน 18 เพราะยอห์นได้เคยทูลเฮโร
 ดว่า ท่านผิดพระราชบัญญัติที่รับภรรยาของน้องชายมา
 เป็นภรรยาของตน 19 นางเฮโรเดียสจึงผูกพยาบาทยอห์น
 และปรารถนาจะฆ่าท่านเสีย แต่ฆ่าไม่ได้ 20 เพราะเฮโรด
 ยำเกรงยอห์นด้วยรู้ว่า ท่านเป็นคนชอบธรรมและบริสุทธิ์
 จึงได้ป้องกันท่านไว้ เมื่อเฮโรดได้ยินคำสั่งสอนของท่านก็
 ปฏิบัติตามหลายสิ่งและยินดีรับฟังท่าน 21 ครั้นอยู่มาวันหนึ่ง
 เป็นโอกาสดีคือเป็นวันฉลองวันเกิดของเฮโรด เฮโรดให้

จัดการเลี้ยงขนนางกับนายทหารชั้นผู้ใหญ่ และคนสำคัญๆ ทั้งปวงในแคว้นกาลิลี 22 เมื่อบุตรสาวของนางเฮโรเดียส เข้ามาเต้นรำ ทำให้เฮโรดและแขกทั้งปวงซึ่งเอนกายลงอยู่ด้วยกันนั้นชอบใจ กษัตริย์จึงตรัสกับหญิงสาวนั้นว่า □เธอ จะขอสิ่งใดจากเรา เราก็จะให้สิ่งนั้นแก่เธอ □ 23 และกษัตริย์จึงทรงปฏิญาณตัวไว้กับหญิงสาวนั้นว่า □เธอจะขอสิ่ง ใดๆจากเรา เราจะให้สิ่งนั้นแก่เธอจนถึงครึ่งราชสมบัติของเรา □ 24 หญิงสาวนั้นจึงออกไปถามมารดาว่า □ฉันจะขอสิ่ง ใดดี □ มารดาจึงตอบว่า □จงขอศีรษะยอห์นผู้ให้รับบัพติศ มาเถิด □ 25 ในทันใดนั้นหญิงสาวก็รีบเข้าไปเผ่ากษัตริย์ทูล ว่า □หม่อมฉันขอศีรษะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาใส่ถาดมาให้ หม่อมฉันเดี๋ยวนี้เพคะ □ 26 กษัตริย์ทรงเป็นทุกข์นัก แต่เพราะ เหตุได้ทรงปฏิญาณไว้และเพราะเห็นแก่หน้าแขกทั้งปวงซึ่ง เอนกายลงอยู่ด้วยกัน ก็ปฏิเสธไม่ได้ 27 ในขณะที่นั้นกษัตริย์ จึงรับสั่งเพชฌฆาตให้ไปตัดศีรษะยอห์นมา เพชฌฆาตก็ไป ตัดศีรษะยอห์นในคุก 28 เอาศีรษะของยอห์นใส่ถาดมาให้แก่ หญิงสาวนั้น หญิงสาวนั้นก็เอาไปให้แก่มารดาของตน 29 เมื่อ สาวกของยอห์นรู้เหตุแล้ว ก็พากันมารับเอาศพของท่านไป ฝังไว้ในอโมงค์

อัครสาวกกลับมาพักผ่อน (ลก 9:10)

30 ฝ่ายอัครสาวกพากันมาหาพระเยซู และได้ทูลถึงบรรดา การซึ่งเขาได้กระทำและได้สั่งสอน 31 แล้วพระองค์ตรัสแก่ เขาว่า □ท่านทั้งหลายจงไปหาที่เปลี่ยวหยุดพักหายเหนื่อย สักหน้อยหนึ่ง □ เพราะว่ามีคนไปมาเป็นอันมากจนไม่มีเวลา ว่างจะรับประทานอาหารได้

ทรงเลี้ยงอาหารคนห้าพัน (มธ 14:13-21; ลก 9:10-17; ยน 6:5-13)

32 พระองค์จึงเสด็จลงเรือกับสาวกไปยังที่เปลี่ยวแต่ลำพัง 33 คนเป็นอันมากเห็นพระองค์กับสาวกกำลังไป และมีหลายคนจำพระองค์ได้ จึงพากันวิ่งออกจากบ้านเมืองทั้งปวงไปถึงก่อน และพากันเฝ้าพระองค์ 34 ครั้นพระเยซูเสด็จขึ้นจากเรือแล้ว ก็ทอดพระเนตรเห็นประชาชนหมู่ใหญ่ และพระองค์ทรงสงสารเขา เพราะว่าเขาเป็นเหมือนฝูงแกะ ไม่มีผู้เลี้ยง พระองค์จึงเริ่มสั่งสอนเขาเป็นหลายข้อหลายประการ 35 เมื่อเวลาล่วงไปมากแล้ว พวกสาวกของพระองค์มาทูลพระองค์ว่า □ที่นี้กันดารอาหารนัก และบัดนี้เวลาก็มืดลงมากแล้ว 36 ขอให้ประชาชนไปเสียเถิด เพื่อเขาจะได้ไปซื้ออาหารรับประทานตามบ้านไร่บ้านนาที่อยู่แถบนี้ เพราะเขาไม่มีอะไรที่จะรับประทานเลย □ 37 แต่พระองค์ตรัสตอบแก่เหล่าสาวกว่า □พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด □ เขาทูลพระองค์ว่า □จะให้พวกข้าพระองค์ไปซื้ออาหารสักสองร้อยเหรียญเดนาเรียนให้เขารับประทานหรือ □ 38 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า □พวกท่านมีขนมปังอยู่กี่ก้อน ไปด้วย □ เมื่อรู้แล้วเขาจึงทูลว่า □มีขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว □ 39 พระองค์จึงตรัสสั่งพวกสาวกให้จัดคนทั้งปวงให้นั่งรวมกันที่หญ้าสดเป็นหมู่ๆ 40 ประชาชนก็ได้นั่งรวมกันเป็นหมู่ๆ หมูละร้อยคนบ้างห้าสิบบ้าง 41 เมื่อพระองค์ทรงรับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้นแล้ว ก็แหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ขอบพระคุณ แล้วหักขนมปังนั้นให้เหล่าสาวกให้เขาแจกแก่คนทั้งปวง และปลาสองตัวนั้นพระองค์ทรงแบ่งให้ทั่วกันด้วย 42 เขาได้กินอิ่มทุกคน 43 ส่วนเศษขนมปังและปลาที่เหลือนั้นเขาเก็บไว้ได้ถึงสิบสองกระบุงเต็ม 44 และในจำนวนคนที่ได้รับประทานขนมปังนั้น มีผู้ชายประมาณห้าพันคน

พระเยซูทรงดำเนินมาบนทะเล (มธ 14:22-32; ยน 6:15-21)

45 และ ทันใด นั้น พระองค์ได้ ตรัส ให้ เหล่า สาวก ของ พระองค์ ลง ใน เรือ ข้าม ไปยังอีก ฟาก หนึ่ง ถึง เมือง เบธไซดาก่อน ส่วนพระองค์ทรงรอส่งประชาชนกลับบ้าน 46 เมื่อ พระองค์ ทรง ลา เขา ทั้ง หลาย แล้ว ก็ เสด็จ ขึ้น ภูเขา เพื่อ อธิษฐานที่นั่น 47 เมื่อค่ำลงแล้ว เรือของเหล่าสาวกอยู่กลางทะเล ส่วนพระองค์อยู่บนฝั่งแต่ผู้เดียว 48 แล้วพระองค์ทอดพระเนตรเห็นเหล่าสาวกตีกรรเชียงลำบากเพราะทวนลมอยู่ ครั้นเวลาสามยามเศษ พระองค์จึงทรงดำเนินบนน้ำทะเลไป ยังเหล่าสาวก และทรงดำเนินดังจะเลยเขาไป 49 เมื่อเหล่าสาวกเห็นพระองค์ทรงดำเนินบนทะเล เขาสำคัญว่าผี แล้วพากันร้องอิงไป 50 เพราะว่าทุกคนเห็นพระองค์แล้วก็กลัว แต่ในทันใดนั้นพระองค์ตรัสแก่เขาว่า **□จงขึ้นใจเถิด คือเราเอง อย่างกลัวเลย□** 51 พระองค์จึงเสด็จขึ้นไปหาเขาบนเรือ แล้วลมก็เงียบลง เหล่าสาวกก็ประหลาดอัศจรรย์ใจเหลือประมาณ 52 ด้วยว่าการอัศจรรย์เรื่องขนมปังนั้น เขายังไม่เข้าใจ เพราะใจเขายังแข็งกระด้าง

พระเยซูทรงรักษาประชาชนที่แคว้นเยนเนซาเรท (มธ 14:34-36)

53 ครั้นข้ามฟากไปแล้ว เขาจอดเรือที่แคว้นเยนเนซาเรท 54 เมื่อขึ้นจากเรือแล้ว คนหึ่งปวงก็จำพระองค์ได้ทันที 55 และเขารีบไปทั่วตลอดแคว้นล้อมรอบ เริ่มเอาคนเจ็บป่วยใส่แคร่หามมายังที่เขาได้ยินข่าวว่าพระองค์อยู่นั้น 56 แล้วพระองค์เสด็จไปที่ไหนๆ ไม่ว่าในหมู่บ้าน ในตำบล หรือในเมือง เขาก็เอาคนเจ็บป่วยมาวางตามถนน ทูลอ้อนวอนขอพระองค์โปรดให้คนเจ็บป่วยแต่ละต้องแต่ชายฉลองพระองค์ และผู้ใดได้แต่ต้องพระองค์แล้วก็หายป่วยทุกคน

7

ทรงตำหนิธรรมเนียมของพวกฟาริสี (มธ 15:1-20)

1 ครั้งนั้นพวกฟาริสีกับพวกธรรมาจารย์บางคน ซึ่งได้มาจากกรุงเยรูซาเล็ม พวกนั้นมาหาพระองค์² เมื่อเขาได้เห็นเหล่าสาวกของพระองค์บางคนรับประทานอาหารด้วยมือที่เป็นมลทิน คือมือที่ไม่ได้ล้างก่อน เขาก็ถือว่าผิด³ เพราะว่าพวกฟาริสีกับพวกยิวทั้งสิ้นถือตามประเพณีสืบทอดมาจากบรรพบุรุษว่า ถ้ามิได้ล้างมือตามพิธีโดยเคร่งครัด เขาก็ไม่รับประทานอาหารเลย⁴ และเมื่อเขามาจากตลาด ถ้ามิได้ล้างก่อน เขาก็ไม่รับประทานอาหาร และธรรมเนียมอื่นๆอีกหลายอย่างเขาก็ถือ คือล้างถ้วย เขยือก ภาชนะทองสัมฤทธิ์ และโต๊ะ⁵ พวกฟาริสีกับพวกธรรมาจารย์จึงทูลถามพระองค์ว่า ทำไมพวกสาวกของท่าน ไม่ดำเนินชีวิตตามประเพณีสืบทอดมาจากบรรพบุรุษ แต่รับประทานอาหารโดยมิได้ล้างมือเสียก่อน⁶ พระองค์ตรัสตอบเขาว่า อิสยาห์ได้พยากรณ์ถึงพวกเจ้าคนหน้าซื่อใจคดก็ถูก ตามที่ได้เขียนไว้ว่า ประชาชนนี้ให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของเขา แต่ใจของเขาห่างไกลจากเรา⁷ เขานมัสการเราโดยหาประโยชน์มิได้ ด้วยเอาบทบัญญัติของมนุษย์มาอวดอ้างว่า เป็นพระดำรัสสอน⁸ เจ้าทั้งหลายละพระบัญญัติของพระเจ้า และกลับไปถือตามประเพณีของมนุษย์ คือการล้างถ้วยเขยือก และสิ่งอื่นๆเช่นนี้ อีกหลายสิ่ง เจ้าทั้งหลายก็ทำอยู่⁹ พระองค์ตรัสแก่เขาว่า เหมาะจริงนะ ที่เจ้าทั้งหลายได้ละทิ้งพระบัญญัติของพระเจ้า เพื่อจะได้ถือตามประเพณีของพวกท่าน¹⁰ เพราะโมเสสได้สั่งไว้ว่า จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน และ ผู้ใดด่าแข่งบิดามารดา ผู้นั้นต้องถูกปรับโทษถึงตาย¹¹ แต่พวกเจ้ากลับสอนว่า ผู้ใดจะกล่าว

แก่บิดามารดาว่า □ สิ่งใดของข้าพเจ้าซึ่งอาจเป็นประโยชน์
 แก่ท่าน สิ่งนั้นเป็นโกระบั่น□ □ แปลว่าเป็นของถวายแล้ว 12
 เจ้าทั้งหลายจึงไม่อนุญาตให้ผู้นั้นทำสิ่งใดต่อไป เป็นที่ช่วย
 บำรุงบิดามารดาของตน 13 เจ้าทั้งหลายจึงทำให้พระวณะ
 ของพระเจ้าเป็นหมัน ไปด้วยประเพณีของพวกท่านซึ่งพวก
 ท่านได้สอนไว้ และสิ่งอื่นๆเช่นนี้ อีกหลายสิ่ง เจ้าทั้งหลายก็
 ทำอยู่□ 14 แล้วเมื่อพระองค์ได้ทรงเรียกประชาชนทั้งหลาย
 เข้ามาก็ตรัสกับเขาว่า □ ท่านทั้งหลายจงฟังเรา และเข้าใจ
 เกิด 15 ไม่มีสิ่งใดภายนอกที่เข้าไปภายในมนุษย์จะกระทำ
 ให้มนุษย์เป็นมลทินได้ แต่สิ่งซึ่งออกมาจากภายในมนุษย์ สิ่งนั้น
 แหะละกระทำ ให้มนุษย์เป็นมลทิน 16 ใครมีหูฟังได้ จงฟังเกิด□
 17 ครั้นพระองค์ได้เสด็จเข้าไป ในเรือนพันประชาชนแล้ว
 เหล่าสาวกของพระองค์ก็ได้ทูลถามพระองค์ถึงคำอุปมานั้น
 18 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า □ ถึงท่านทั้งหลายก็ยังไม่เข้าใจ
 หรือ ท่านยังไม่เห็นหรือว่าสิ่งใดๆแต่ภายนอกที่เข้าไปภายใน
 มนุษย์จะกระทำ ให้มนุษย์เป็นมลทินไม่ได้ 19 เพราะว่าสิ่ง
 นั้นมิได้เข้าไปในใจ แต่ลงไปในห้องแล้วก็ถ่ายออกลงส้วมไป
 ทำให้อาหารทุกอย่างปราศจากมลทิน□ 20 พระองค์ตรัส
 ว่า □ สิ่งที้ออกมาจากภายในมนุษย์ สิ่งนั้นแหะละทำให้มนุษย์
 เป็นมลทิน 21 เพราะว่าจากภายในมนุษย์คือจากใจมนุษย์
 มีความคิดชั่วร้าย การล่วงประเวณี การผิดแผ้วผิดเมีย การ
 ฆาตกรรม 22 การลักขโมย การโลภ ความชั่ว การล่อลวงเขา
 ราคะตัณหา อิจฉาตาร้อน การหมิ่นประมาท ความเย่อหยิ่ง
 ความโหด 23 สารพัดการชั่วนี้เกิดมาจากภายใน และทำให้
 มนุษย์เป็นมลทิน□

ทรงรักษาลูกสาวของหญิงชาติซีเรียฟินีเชียที่ถูกผีสิง
 (มธ 15:21-28)

24 พระองค์จึงทรงลุกขึ้นจากที่นั่น ไปยังเขตแดนเมืองไทระและเมืองไซดอน แล้วเข้าไปในเรือนแห่งหนึ่งประสงค์จะมิให้ผู้ใดรู้ แต่พระองค์จะซ่อนอยู่มิได้ 25 เพราะผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งมีลูกสาวที่มีผีโสโครกสิง เมื่อได้ยินข่าวถึงพระองค์ก็มากราบบลงที่พระบาทของพระองค์ 26 ผู้หญิงนั้นเป็นชาวกรีก ชาติซีเรียฟีนิเซีย และนางทูลอ้อนวอนขอพระองค์ให้ขับผีออกจากลูกสาวของตน 27 ฝ่ายพระเยซูตรัสแก่นางนั้นว่า **□ให้พวกลูกกินอิ่มเสียก่อน เพราะว่าซึ่งจะเอาอาหารของลูกโยนให้แก่สุนัขก็ไม่ควร□** 28 แต่นางทูลตอบพระองค์ว่า **□จริงด้วย พระองค์เจ้าข้า แต่สุนัขที่อยู่ใต้โต๊ะนั้นยอมกินเดนอาหารของลูก□** 29 แล้วพระองค์ตรัสแก่นางว่า **□เพราะเหตุถ้อยคำนี้จงกลับไปเถิด ผีออกจากลูกสาวของเจ้าแล้ว□** 30 ฝ่ายหญิงนั้นเมื่อไปยังเรือนของตน ได้เห็นลูกนอนอยู่บนที่นอน และทราบว่ามีผีออกแล้ว

ทรงรักษาชายที่หูหนวกและเป็นใบ้ (มธ 15:29-31)

31 ต่อมา พระองค์จึง เสด็จจาก เขตแดน เมือง ไทระ และเมืองไซดอน ดำเนินตามทางแคว้นทศบุรี มายังทะเลกาลิลี 32 เขาพาชายหูหนวกพูดติดอ่างคนหนึ่งมาหาพระองค์ แล้วทูลอ้อนวอนขอพระองค์ให้ทรงวางพระหัตถ์บนคนนั้น 33 พระองค์จึงทรงนำคนนั้นออกจากประชาชน ไปอยู่ต่างหาก ทรงเอานิ้วพระหัตถ์ยอนเข้าที่หูของชายผู้นั้น และทรงบ้วนน้ำลายเอานิ้วพระหัตถ์จิ้มแตะะลิ้นคนนั้น 34 แล้วพระองค์ทรงแหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ ทรงถอนพระทัยตรัสแก่คนนั้นว่า **□เอฟฟารา□** แปลว่า **□จงเปิดออก□** 35 แล้วในทันใดนั้นหูคนนั้นก็ปกติ สิ่งที่ขัดลั้นนั้นก็หลุดและเขาพูดได้ชัด 36 พระองค์ทรงห้ามปรามคนทั้งหลายมิให้แจ้งความนี้แก่ผู้ใด

เลย แต่พระองค์ยิ่งทรงห้ามปรามพวกเขา เขาก็ยิ่งเล่าลือไปมาก ³⁷ พวกเขา ก็ประหลาดใจเหลือเกิน พุดกันว่า □พระองค์ทรงกระทำล้วนแต่ดีทั้งนั้น ทรงกระทำคนหูหนวกให้ได้ยิน คนใบ้ให้พูดได้□

8

ทรงเลี้ยงอาหารคนสี่พัน (มธ 15:32-39)

1 คราวนั้นเมื่อฝูงชนพากันมามากมายและไม่มีอาหารกิน พระเยซูจึงทรงเรียกเหล่าสาวกของพระองค์มาตรัสแก่เขา ว่า ²□เราสงสารคนเหล่านี้ เพราะเขาค้างอยู่กับเราได้สามวันแล้วและไม่มีอาหารจะกิน ³ ถ้าเราจะให้เขากลับไปบ้านเมื่อยังอดอาหารอยู่ เขาจะหิวโหยสิ้นแรงตามทาง เพราะว่าบางคนมาไกล□ ⁴ เหล่าสาวกของพระองค์จึงทูลตอบพระองค์ว่า □ในถิ่นทุรกันดารนี้จะหาอาหารให้เขากินอิมได้ที่ไหน□ ⁵ พระองค์ตรัสถามเขาว่า □พวกท่านมีขนมปังกี่ก้อน□ เขาทูลว่า □มีเจ็ดก้อน□ ⁶ พระองค์จึงตรัสสั่งประชาชนให้นั่งลงที่พื้นดิน แล้วทรงรับขนมปังเจ็ดก้อนนั้น ทรงขอบพระคุณ แล้วจึงทรงหักส่งให้เหล่าสาวกให้เขาแจก เหล่าสาวกจึงแจกให้ประชาชน ⁷ และเขามีปลาเล็กๆอยู่บ้าง พระองค์จึงขอบพระคุณ แล้วสั่งให้เอาปลานั้นแจกด้วย ⁸ คนทั้งปวงได้รับประทานจนอิมและเศษอาหารที่เหลือนั้นเขาเก็บได้เจ็ดกระบุง ⁹ คนที่รับประทานนั้นมีประมาณสี่พัน แล้วพระองค์ตรัสสั่งให้เขาไป

พวกฟาริสีทูลขอหมายสำคัญ ทรงอธิบายคำอุปมาเกี่ยวกับเชื้อขนม (มธ 16:1-12)

10 ในทันใดนั้น พระองค์ก็เสด็จลงเรือกับเหล่าสาวกของพระองค์ มาถึงเขตเมืองดาลมานูธา 11 พวกฟาริสีออกมาและเริ่มโต้เถียงกับพระองค์ ขอพระองค์แสดงหมายสำคัญจากฟ้าสวรรค์ หมายจะทดลองพระองค์ 12 พระองค์ทรงถอนพระทัยแล้วตรัสว่า **□คนยุคนี้แสวงหาหมายสำคัญทำไม เราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า จะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่คนยุคนี้□** 13 แล้วพระองค์เสด็จไปจากเขา และลงเรือข้ามฟากไปอีก 14 ฝ่ายเหล่าสาวกุลิมเอาขนมปังไปและในเรือเขามีขนมปังอยู่ก่อนเดี๋ยวเท่านั้น 15 พระองค์ทรงกำชับเหล่าสาวกว่า **□จงสังเกตและระวังเชื้อแห่งพวกฟาริสีและเชื้อแห่งเฮโรดให้ดี□** 16 เหล่าสาวกจึงปรึกษากันว่า **□เพราะเหตุที่เราไม่มีขนมปัง□** 17 เมื่อพระเยซูทรงทราบจึงตรัสแก่เขาว่า **□เหตุไฉนพวกท่านจึงปรึกษากันและกันถึงเรื่องไม่มีขนมปัง ท่านยังไม่รู้และไม่เข้าใจหรือ ใจของท่านยังแข็งกระด้างหรือ** 18 **มีตาแล้วไม่เห็นหรือ มีหูแล้วไม่ได้ยินหรือ ท่านทั้งหลายจำไม่ได้หรือ** 19 **เมื่อเราหักขนมปังห้ำก้อนให้แก่คนห้าพันคนนั้น ท่านทั้งหลายเก็บเศษที่เหลือ นั้นได้กี่กระบุง□** เขาทูลตอบพระองค์ว่า **□ได้สิบสองกระบุง□** 20 **□เมื่อแจกขนมปังเจ็ดก้อนให้แก่คนสี่พันคนนั้น ท่านทั้งหลายเก็บเศษที่เหลือได้กี่กระบุง□** เขาทูลตอบว่า **□ได้เจ็ดกระบุง□** 21 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า **□เป็นไฉนพวกท่านยังไม่เข้าใจ□**

พระเยซูทรงรักษาชายตาบอดใกล้เมืองเบธไซดา

22 พระองค์จึงไปยังเมืองเบธไซดา เขาพาชายตาบอดคนหนึ่งมาหาพระองค์ ทูลอ้อนวอนขอพระองค์ให้โปรดถูกต้องคนนั้น 23 พระองค์ได้ทรงจูงมือคนตาบอดออกไปนอกเมืองเมื่อได้ทรงบ้วนน้ำลายลงที่ตาคนนั้น และวางพระหัตถ์บน

เขาแล้ว พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า เขาเห็นสิ่งใดบ้างหรือไม่
 24 คนนั้นเงยหน้าดูแล้วทูลว่า ข้าพระองค์แลเห็นคนเหมือน
 ต้นไม้เดินไปเดินมา 25 พระองค์จึงวางพระหัตถ์บนตาเขา
 อีก แล้วให้เขาเงยหน้าดู และตาของเขาก็หายเป็นปกติ แล
 เห็นคนทั้งหลายได้ชัดเจน 26 พระองค์จึงตรัสสั่งคนนั้นให้
 กลับตรงไปยังบ้านของตน แล้วกำชับว่า **อย่าเข้าไปในเมือง
 หรือเล่าให้ใครในเมืองนั้นฟังเลย**

การยอมรับของเปโตร (มธ 16:13-16; ลก 9:18-20)

27 พระเยซูได้เสด็จกับเหล่าสาวกของพระองค์ ออกไป
 ยังเมืองต่างๆ ในแคว้นซีซารียา ฟิลิปปี เมื่ออยู่ตามทางนั้น
 พระองค์ตรัสถามเหล่าสาวกว่า **คนทั้งหลายพูดกันว่าเรา
 เป็นผู้ใด** 28 เขาทูลตอบว่า **เขาว่าเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศ
 มา แต่บางคนว่าเป็นเอลียาห์ และคนอื่นว่าเป็นคนหนึ่ง ใน
 พวกศาสดาพยากรณ์** 29 พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า **ฝ่าย
 พวกท่านเล่าว่าเราเป็นผู้ใด** เปโตรทูลตอบพระองค์ว่า **ข้า
 พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์** 30 แล้วพระองค์ทรงกำชับห้าม
 เหล่าสาวกไม่ให้บอกผู้ใดถึงพระองค์ 31 พระองค์จึงทรงเริ่ม
 กล่าวสอนสาวกว่า บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลาย
 ประการ พวกเขาจะถูกผู้ใหญ่ พวกเขาจะถูกโรहितใหญ่ และพวกเขาจะถูก
 ยึดจะปฏิเสศพระองค์ และพระองค์จะต้องถูกประหารชีวิต
 แต่ในวันที่สามพระองค์จะทรงเป็นขึ้นมาใหม่ 32 คำเหล่านี้
 พระองค์ตรัสอย่างเปิดเผย ฝ่ายเปโตรจึงจับพระองค์ แล้วเริ่ม
 ทูลห้ามพระองค์ 33 พระองค์จึงทรงหันพระพักตร์ดูเหล่า
 สาวกของพระองค์ แล้วทรงติเปโตรว่า **อย่าชกตาน จงถอย
 ไปข้างหลังเรา เพราะเจ้ามิได้คิดตามพระดำริของพระเจ้า
 แต่ตามความคิดของมนุษย์**

ยอมแบกกางเขนหรือมีความละเอียดในการติดตามพระ
 เยชู (มธ 16:24-27; ลก 9:23-26)

34 และเมื่อพระองค์ทรงร้องเรียกประชาชนกับเหล่าสาวกของพระองค์ให้เข้ามาแล้ว จึงตรัสแก่เขาว่า **□ถ้าผู้ใดใคร่จะตามเรามา ให้ผู้นั้นเอาชนะตัวเอง และรับกางเขนของตนแบกและตามเรามา** 35 **เพราะว่าผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เราและข่าวประเสริฐ ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด** 36 **เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ้นทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร** 37 **เพราะว่าผู้นั้นจะนำอะไรไปแลกเอาจิตวิญญาณของตนกลับคืนมา** 38 **เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดมีความอายเพราะเราและถ้อยคำของเราในชั่วอายุนี้ ซึ่งประคบด้วยการล่วงประเวณีและการผิดบาป บุตรมนุษย์ก็จะมีอายเพราะผู้นั้น ในเวลาเมื่อพระองค์จะเสด็จมาด้วยสง่าราศีแห่งพระบิดาของพระองค์ และด้วยเหล่าทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ**
□

9

การจำแลง พระกายของ พระคริสต์ (มธ 17:1-8; ลก 9:28-36)

1 พระองค์ยังตรัสแก่เขาว่า **□เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในพวกท่านที่ยืนอยู่ที่นี่ มีบางคนที่จะไม่รู้รสความตายจนกว่าจะได้เห็นอาณาจักรของพระเจ้ามาด้วยฤทธิ์ภาพ** □ 2 ครั้นสว่างไปได้หกวันแล้ว พระเยซูทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์นขึ้นภูเขาสูงแต่ลำพัง แล้วพระกายของพระองค์ก็เปลี่ยนไปต่อหน้าเขา 3 และฉลองพระองค์ก็ส่องประกายขาวดุจหิมะ จะหาช่างฟอกผ้าทั่วแผ่นดินโลกฟอกให้ขาวอย่างนั้นก็ได้ 4 แล้วเอลียาห์กับโมเสสก็ปรากฏแก่พวกสาวกเหล่านั้น และเฝ้าสนทนากับพระเยซู 5 ฝ่ายเป

โตรทูลพระเยซูว่า □พระอาจารย์เจ้าข้า ซึ่งเราอยู่ที่นี้ก็ดี ให้พวกข้าพระองค์ทำพลับพลาสามหลัง สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง□ 6 ที่เปโตรพูดอย่างนั้นก็เพราะไม่รู้จะว่าอย่างไร ด้วยเขาทั้งหลายกำลังกลัวนัก 7 แล้วมีเมฆมาปกคลุมเขาไว้ และมีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า □ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา จงฟังท่านเถิด□ 8 ทันใดนั้น เมื่อสาวกแลดูรอบก็ไม่เห็นผู้ใด เห็นแต่พระเยซูทรงอยู่กับเขา 9 เมื่อกำลังลงมาจากภูเขา พระองค์ตรัสกำชับเหล่าสาวกไม่ให้ นำสิ่งที่ได้เห็นนั้นไปบอกแก่ผู้ใดเลย จนกว่าบุตรมนุษย์จะเป็นขึ้นมาจากความตาย 10 เหตุการณ์นั้นเหล่าสาวกก็เก็บงำไว้ แต่ซักถามกันว่า ที่ตรัสว่าจะ เป็นขึ้นมาจากความตายนั้น จะหมายความว่าอย่างไร 11 เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า □เหตุใดพวกธรรมาจารย์จึงว่าเอลียาห์จะต้องมาก่อน□ 12 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า □เอลียาห์ต้องมาก่อนจริง และทำให้สิ่งทั้งปวงคืนสู่สภาพเดิม อนึ่งมีคำเขียนไว้อย่างไรถึงบุตรมนุษย์ว่า พระองค์จะต้องทนทุกข์เวทนาหลายประการ และคนจะดูหมิ่นละทิ้งพระองค์เสีย 13 แต่เราบอกแก่ท่านทั้งหลายว่าเอลียาห์นั้นได้มาแล้ว และซึ่งเขาใครจะทำแก่ท่านอย่างไร เขาก็ได้กระทำแล้ว ตามที่มีคำเขียนกล่าวไว้ถึงท่าน□

อัครสาวกแก่คนที่ขาดฤทธิ์อำนาจ (มธ 17:14-21; ลก 9:37-42)

14 เมื่อพระองค์ได้เสด็จมายังเหล่าสาวก ก็ทอดพระเนตรเห็นฝูงชนเป็นอันมากอยู่ล้อมรอบเขา และพวกธรรมาจารย์กำลังซักไซ้ไล่เสียง เขาอยู่ 15 ในทันใดนั้น เมื่อบรรดาประชาชนเห็นพระองค์ก็ประหลาดใจนัก จึงวิ่งเข้ามาเคารพพระองค์ 16 พระองค์จึงตรัสถามพวกธรรมาจารย์ว่า □ท่านซักไซ้ไล่เสียงกับเขาด้วยข้อความอันใด□ 17 มีคนหนึ่งใน

หมู่ประชาชนทูลตอบว่า □อาจารย์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้พบบุตรชายของข้าพระองค์มาหาพระองค์เพราะผีไข้เข้าสิง 18 ผีพาเขาไปที่ไหนๆก็ทำให้ล้มชักดิ้นไป มีอาการน้ำลายฟุ้งปากและขบเขี้ยวเคี้ยวฟันแล้วก็อ่อนระโหย ข้าพระองค์ได้ขอเหล่าสาวกของพระองค์ให้ขับผีนั้นออกเสีย แต่เขาขับให้ออกไม่ได้□ 19 พระองค์จึงตรัสแก่คนนั้นว่า □**โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อ เราจะต้องอยู่กับเจ้านานเท่าใด เราจะต้องอดทนกับเจ้านานเท่าใด จงพาเด็กนั้นมาหาเราเถิด**□ 20 เขาก็พาเด็กนั้นมาหาพระองค์ และเมื่อเห็นพระองค์แล้วในทันใดนั้นผีนั้นจึงทำให้เขาชักล้มลงกลิ้งเกลือกที่พื้น มีน้ำลายฟุ้งปาก 21 พระองค์จึงตรัสถามบิดานั้นว่า □**เป็นอย่างไรนี้มานานสักเท่าไร**□ บิดาทูลตอบว่า □ตั้งแต่เป็นเด็กเล็ก ๆ มา 22 และผีก็ทำให้เด็กตกไฟและในน้ำบ่อยๆหมายจะฆ่าเสียให้ตาย แต่ถ้าพระองค์สามารถทำได้ ขอโปรดกรุณาและช่วยเราเถิด□ 23 พระเยซูจึงตรัสแก่บิดานั้นว่า □**ถ้าท่านเชื่อได้ ใครเชื่อก็ทำให้ได้ทุกสิ่ง**□ 24 ทันใดนั้น บิดาของเด็กก็ร้องทูลด้วยน้ำตาไหลว่า □ข้าพระองค์เชื่อ พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์ยังขาดความเชื่อนั้น ขอพระองค์ทรงโปรดช่วยให้เชื่อเถิด□ 25 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นประชาชนกำลังวิ่งเข้ามา พระองค์ตรัสสำหรับผีโสโครกนั้นว่า □**อ้ายผีไข้หูหนวก เราสั่งเจ้าให้ออกมาจากเขา อย่าได้กลับเข้าสิงเขาอีกเลย**□ 26 ผีนั้นจึงร้องอื้ออึงทำให้เด็กนั้นชักดิ้นเป็นอันมาก แล้วก็ออกมา เด็กนั้นก็แน่นิ่งเหมือนคนตาย จนมีหลายคนกล่าวว่า □เขาตายแล้ว□ 27 แต่พระเยซูทรงจับมือพุงเด็กนั้น เด็กนั้นก็ยืนขึ้น 28 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในเรือนแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์มาทูลถามพระองค์เป็นส่วนตัวว่า □เหตุไฉนพวกข้าพระองค์ขับผีนั้นออกไม่ได้□ 29 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า □**ผีอย่างนี้จะขับให้ออกไม่ได้เลย เว้นแต่โดยการ**

อธิษฐานและการอดอาหาร□

พระเยซูทรงพยากรณ์ถึงการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ (มธ 17:22-23; ลก 9:43-45)

³⁰ พระองค์กับเหล่าสาวกจึงออกไปจากที่นั่น ดำเนินไปในแคว้นกาลิลี แต่พระองค์ไม่ประสงค์จะให้ผู้ใดรู้ ³¹ ด้วยว่าพระองค์ตรัสพร่ำสอนสาวกของพระองค์ว่า □**บุตรมนุษย์** จะต้องถูกมอบไว้ในเงื้อมมือของคนทั้งหลาย และเขาจะประหารท่านเสีย เมื่อประหารแล้ว ในวันที่สามท่านจะฟื้นขึ้นมาใหม่□ ³² แต่ถ้อยคำนี้เหล่าสาวกหาเข้าใจไม่ ครั้นจะทูลถามพระองค์ก็เกรงใจ

สาวกคนไหนจะเป็นใหญ่กว่า (มธ 18:1-6; ลก 9:46-48)

³³ พระองค์จึงเสด็จมายังเมืองคาเปอร์นาอุม และเมื่อเข้าไปในเรือนแล้ว พระองค์ตรัสถามเหล่าสาวกว่า □**เมื่อมาตามทางนั้น ท่านทั้งหลายได้โต้แย้งกันด้วยข้อความอันใด□** ³⁴ เหล่าสาวกก็นิ่งอยู่ เพราะเมื่อมาตามทางนั้นเขาได้เถียงกันว่า คนไหนจะเป็นใหญ่กว่ากัน ³⁵ พระองค์ได้ประทับนั่งแล้วทรงเรียกสาวกสิบสองคนนั้นมาตรัสแก่เขาว่า □**ถ้าผู้ใด** ใครจะได้เป็นคนต้น ก็ให้ผู้นั้นเป็นคนท้ายสุด และเป็นผู้รับใช้ของคนทั้งปวง□ ³⁶ พระองค์จึงทรงเอาเด็กเล็กๆคนหนึ่งมาให้ยืนท่ามกลางเหล่าสาวก แล้วทรงอุ้มเด็กนั้นไว้ ตรัสแก่เหล่าสาวกว่า ³⁷ □**ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็กๆเช่นนี้คนหนึ่ง** ในนามของเรา ผู้นั้นก็รับเรา และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นก็มีใช้รับเรา แต่รับพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา□

ทรงว่ากล่าวสาวกที่ขออภิพากษ์วิจารณ์ (ลก 9:49-50)

38 ยอห์นจึงทูลพระองค์ว่า □ พระอาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์ได้เห็นคนหนึ่งขับผีออกโดยพระนามของพระองค์ ซึ่งคนนั้นมิได้ตามพวกเรามา และพวกข้าพระองค์ได้ห้ามเขา เพราะเขามิได้ตามพวกเรามา □ 39 พระเยซูจึงตรัสว่า □ อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าไม่มีผู้ใดจะกระทำการอัศจรรย์ในนามของเรา แล้วอีกประเดี๋ยวหนึ่งอาจกลับพุดประณามเรา 40 เพราะผู้ใดไม่เป็นฝ่ายต่อสู้อเรา ผู้นั้นก็เป็นฝ่ายเราแล้ว 41 เพราะเราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ใดจะเอาน้ำถ้วยหนึ่งให้พวกท่านดื่มในนามของเรา เพราะท่านทั้งหลายเป็นฝ่ายพระคริสต์ ผู้นั้นจะขาดบาหนักก็หามิได้

ทรงเตือนถึงนรก

42 แต่ผู้ใดจะทำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่ง ที่เชื่อในเราให้หลงผิด ถ้าเอาหินไม้ก้อนใหญ่ผูกคอผู้นั้นถ่วงเสียในทะเลก็ดีกว่า 43 และถ้ามือของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดมันทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าสู่ชีวิตด้วยมือด้วนยังดีกว่ามีสองมือ และต้องตกนรกในไฟที่ไม่มีวันดับ 44 ในที่นั้นตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย 45 ถ้าเท้าของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดมันทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าสู่ชีวิตด้วยเท้าด้วนยังดีกว่ามีเท้าสองเท้า และต้องถูกทิ้งลงในนรกในไฟที่ไม่มีวันดับ 46 ในที่นั้นตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย 47 ถ้าตาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าด้วยตาข้างเดียวยังดีกว่ามีสองตา และต้องถูกทิ้งในไฟนรก 48 ในที่นั้นตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย 49 ด้วยว่าคนทั้งปวงจะต้องถูกชำระด้วยไฟ และเครื่องบูชาทุกอย่างจะต้องถูกชำระด้วยเกลือ 50 เกลือเป็นของดี แต่ถ้าเกลือหมดรสเค็มแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้ ท่านทั้งหลายจงมีเกลือในตัว และจงอยู่สงบสุขซึ่งกันและกัน □

10

คำบัญชาของพระเยซูเกี่ยวกับการหย่าร้าง (มธ 5:31-32; 19:1-9; ลก 16:18; 1 คร 7:10-15)

1 ฝ่ายพระองค์ได้ทรง ลุก ขึ้น เสด็จจาก ที่ นั้น เข้า ใน เขตแดนแคว้นยูเดีย ไปตามทางแม่น้ำจอร์แดนฟากข้างโน้น และประชาชนพากันมาหาพระองค์อีก พระองค์จึงตรัสสั่งสอนเขาอีกตามที่พระองค์ทรงเคยสอนนั้น 2 พวกฟาริสีมาทกลงพระองค์ทูลถามพระองค์ว่า □ผู้ชายจะหย่าภรรยาของตนเป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่□ 3 พระองค์ตรัสถามเขาว่า □โมเสสได้บัญญัติไว้ว่าอย่างไร□ 4 เขาทูลตอบว่า □โมเสสอนุญาตให้ทำหนังสือหย่าภรรยาแล้วก็หย่าให้□ 5 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า □โมเสสได้เขียนข้อบังคับนั้นเพราะเหตุใจพวกเจ้าแข็งกระด้าง 6 แต่ตั้งแต่เดิมสร้างโลก □พระเจ้าได้ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชายและหญิง 7 เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา 8 และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน□ เขาจึงไม่เป็นสองต่อไป แต่เป็นเนื้ออันเดียวกัน 9 เหตุฉะนั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรงผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พรากจากกันเลย□ 10 เมื่อเข้าไปในเรือนแล้วเหล่าสาวกของพระองค์ทูลถามพระองค์อีกถึงเรื่องนั้น 11 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า □ถ้าผู้ใดหย่าภรรยาของตน แล้วไปมีภรรยาใหม่ ผู้นั้นก็ได้ผิดประเวณีต่อเธอ 12 และถ้าหญิงจะหย่าสามีของตน แล้วไปมีสามีใหม่ หญิงนั้นก็ผิดประเวณี□

จงยอมให้เด็กเล็กๆเข้ามา (มธ 19:13-15; ลก 18:15-17)

13 ขณะ นั้น เขา พา เด็ก เล็กๆ มา หา พระองค์ เพื่อ จะ ให้ พระองค์ ทรง ฤกษ์ ต่อ ตัว เด็ก นั้น แต่ เหล่า สาว ก ก็ ห้าม ปราบ คน ที่ พา เด็ก มา นั้น 14 เมื่อ พระ เยชู ทอด พระ เนตร เห็น ดัง นั้น ก็ ไม่ พอ พระ ท้าย จึง ตรัส แก่ เหล่า สาว ก ว่า □ จง ยอม ให้ เด็ก เล็กๆ เข้า มา หา เรา อย่า ห้าม เขา เลย เพราะ ว่า อาณา จักร ของ พระ เจ้า ย่อม เป็น ของ คน เช่น เด็ก เหล่า นั้น 15 เรา บอก ความ จริง แก่ ท่าน ทั้ง หลาย ว่า ผู้ หนึ่ง ผู้ ใด มิ ได้ รับ อาณา จักร ของ พระ เจ้า เหมือน เด็ก เล็กๆ ผู้ นั้น จะ เข้า ใน อาณา จักร นั้น ไม่ ได้ □ 16 แล ้ว พระ องค์ ทรง อุ้ม เด็ก เล็กๆ เหล่า นั้น วาง พระ หัตถ์ บน เขา แล้ว ทรง อวย พร ให้

เรื่อง เศรษฐี หนุ่ม (มธ 19:16-30; ลก 18:18-20)

17 เมื่อ พระ องค์ ก่า สั่ง เสด็จ ออก ไป ตาม ทาง มี คน หนึ่ง วิ่ง มา หา พระ องค์ คุก เข้า ลง ทูล ถวาย พระ องค์ ว่า □ ท่าน อาจารย์ ผู้ ประ เสริฐ ข้า พเจ้า จะ กระ ทำ ประ การ ไດ จึง จะ ได้ ชี วิต นิรัน ดร์ เป็น มรด ก □ 18 พระ เยชู ตรัส ถวาย คน นั้น ว่า □ ท่าน เรียก เรา ว่า ประ เสริฐ ทำ ไม ไม่ มี ไค ประ เสริฐ เว้น แต่ พระ เจ้า องค์ เดียว 19 ท่าน รู้ จัก พระ บัญ ญัติ แล้ว ซึ่ง ว่า □ อย่า ล่วง ประ เวณ ผัว เมีย เขา อย่า ซ้ำ คน อย่า ลัก ทรัพย์ อย่า เป็น พยาน เท็จ อย่า น้อ เขา จง ให้ เกิด ติ แก่ บิดา มารดา ของ ตน □ □ 20 คน นั้น จึง ทูล ตอบ พระ องค์ ว่า □ อาจารย์ เจ้า ข้า ขอ เหล่า นี้ ข้า พเจ้า ได้ ถู ก รักษา ไว้ ตั้ง แต่ เป็น เด็ก มา □ 21 พระ เยชู ทรง พงศ์ คน นั้น ก็ ทรง รัก เขา แล้ว ตรัส แก่ เขา ว่า □ ท่าน ยัง ขาด อยู่ สิ่ง หนึ่ง จง ไป ขาย บรรดา สิ่ง ของ ซึ่ง ท่าน มี อยู่ แจก จ่าย ให้ คน อนาถา แล้ว ท่าน จะ มี ทรัพย์ สมบัติ ใน สวรรค์ แล้ว จง แยก ทาง เชน และ ตาม เรา มา □ 22 เมื่อ เขา ได้ ยิน คำ นั้น ก็ เสีย ใจ แล้ว ออก ไป เป็น ทุก ชั เพราะ เขา มี ทรัพย์ สิ่ง ของ เป็น อัน มาก

คำทรงเตือน อย่าไว้วางใจในทรัพย์สมบัติ

23 พระเยซูจึงทอดพระเนตรรอบๆ แล้วตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า □ คนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าก็ยากนักหนา □ 24 เหล่าสาวกก็ประหลาดใจด้วยคำตรัสของพระองค์ และพระเยซูตรัสแก่เขาอีกว่า □ ลูกเอ๋ย คนที่วางใจในทรัพย์สมบัติจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าก็ยากนักหนา 25 ตัวอูฐจะลอดรูเข็มก็ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้า □ 26 เหล่าสาวกก็ประหลาดใจยิ่งนัก จึงพูดกันว่า □ ถ้าอย่างนั้น ใครจะรอดได้ □ 27 พระเยซูทอดพระเนตรเหล่าสาวกแล้วตรัสว่า □ ฝ่ายมนุษย์ย่อมเป็นไปไม่ได้ แต่ไม่เป็นแบบนั้นกับพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงกระทำให้เป็นไปได้ทุกสิ่ง □ 28 ฝ่ายเปโตรจึงเริ่มทูลพระองค์ว่า □ ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้สละสิ่งสารพัด และได้ติดตามพระองค์มา □ 29 พระเยซูตรัสตอบว่า □ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดได้สละบ้าน หรือพี่น้องชายหญิง หรือบิดามารดา หรือภรรยา หรือบุตร หรือที่ดิน เพราะเห็นแก่เราและข่าวประเสริฐนั้น 30 ในเวลานี้ผู้นั้นจะได้รับตอบแทนร้อยเท่า คือบ้าน พี่น้องชายหญิง มารดา บุตรและที่ดิน ทั้งจะถูกการชมเชยด้วย และในโลกหน้าจะได้ชีวิตนิรันดร์ 31 แต่มีหลายคนที่เป็นคนต้นจะต้องกลับไปเป็นคนสุดท้าย และที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น □

ทรงพยากรณ์ถึงการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนชีพของพระเยซู (มธ 20:17-19; ลก 18:31-33)

32 เมื่อกำลังเดินทางจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูก็เสด็จนำหน้าเขา ฝ่ายเหล่าสาวกก็พากันคิดประหลาดใจ และขณะที่เขาตามมาก็หวาดกลัว พระองค์จึงทรงเรียกสาวกสิบสองคนอีก แล้วเริ่มตรัสสำแดงให้เขาทราบถึงเหตุ

การณืซึ่งจะเกิดแก่พระองค์นั้น³³ ว่า ๓ ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และเขาจะมอบบุตรมนุษย์ไว้กับพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ และเขาเหล่านั้นจะปรับโทษท่านถึงตาย และจะมอบท่านไว้กับคนต่างชาติ³⁴ คนต่างชาตินั้นจะเยาะเย้ยท่าน จะเหยียดท่าน จะถ่มน้ำลายรดท่าน และจะฆ่าท่านเสีย และวันที่สามท่านจะเป็นขึ้นมาใหม่ ๓

คำขอร้องของยากอบกับยอห์น (มธ 20:20-28)

³⁵ ฝ่ายยากอบกับยอห์น บุตรชายของเศเบดี เข้ามาทูลพระองค์ว่า ๓ พระอาจารย์เจ้าข้า ข้าพระองค์ทั้งสองขอร้องจะขอให้พระองค์ทรงกระทำตามคำขอของข้าพระองค์ ๓³⁶ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า ๓ ท่านทั้งสองขอร้องจะให้เราทำสิ่งใดให้ท่าน ๓³⁷ เขาจึงทูลตอบพระองค์ว่า ๓ เมื่อพระองค์จะทรงส่งราชาศึ้นนั้น ขอให้ข้าพระองค์นั่งที่เบื้องขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง เบื้องซ้ายพระหัตถ์คนหนึ่ง ๓³⁸ พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า ๓ ที่ท่านขอนั้นท่านไม่เข้าใจ ถ้ายิ่งเราจะตั้งท่านจะตั้งได้หรือ และรับบัปติศมานั้นซึ่งเราจะรับ ท่านจะรับได้หรือ ๓³⁹ เขาทั้งสองทูลตอบพระองค์ว่า ๓ ได้ พระเจ้าข้า ๓ พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า ๓ ถ้ายิ่งเราตั้งท่านจะตั้งก็จริง และรับบัปติศมาด้วยบัปติศมาที่เราจะรับก็จริง⁴⁰ แต่ที่จะนั่งข้างขวาและข้างซ้ายของเรานั้น ไม่ใช่พนักงานของเราที่จะจัดให้ แต่ได้ทรงเตรียมไว้สำหรับผู้ใดก็จะให้แก่ผู้นั้น ๓⁴¹ เมื่อสาวกสิบคนได้ยินแล้ว ก็เริ่มมีความขุ่นเคืองยากอบและยอห์น⁴² พระเยซูจึงทรงเรียกเขาทั้งหลายมาตรัสแก่เขาว่า ๓ ท่านทั้งหลายรู้หรือไม่ว่า ผู้ที่นับว่าเป็นผู้ครองของคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้าเหนือเขา และผู้ใหญ่ทั้งหลายก็ใช้อำนาจบังคับ⁴³ แต่ในพวกท่านหาเป็นอย่างนั้นไม่ ถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นใหญ่ในพวกท่าน ผู้

นั่นจะต้องเป็นผู้ปรนนิบัติท่านทั้งหลาย 44 และถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นเอกเป็นต้น ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้รับใช้ของคนทั้งปวง 45 เพราะว่าบุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อจะปรนนิบัติ และประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก□

คนตาบอด ชื่อ บารทิเมอัส ได้รับการรักษา ให้หาย (มธ 20:29-34; ลก 18:35-43)

46 ฝ่าย พระเยซู กับ พวก สาวก มา ยัง เมือง เยรีโค และเมื่อพระองค์เสด็จออกจากเมืองเยรีโคกับพวกสาวกของพระองค์และประชาชนเป็นอันมาก มีคนตาบอดคนหนึ่ง ชื่อ บารทิเมอัส ซึ่งเป็นบุตรชายของทิเมอัส นั่งขอทานอยู่ที่ริมหนทาง 47 เมื่อคนนั้นได้ยินว่าพระเยซูชาวนาซาเร็ธเสด็จมา จึงเริ่มร้องเสียงดังว่า □ท่านเยซู บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด□ 48 มีหลายคนห้ามเขาให้เขานิ่งเสีย แต่เขายังร้องเสียงดังขึ้นว่า □บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด□ 49 พระเยซูทรงหยุดประทับยืนอยู่ แล้วตรัสสั่งให้เรียกคนนั้นมา เขาจึงเรียกคนตาบอดนั้นว่า แก่เขาว่า □จงขึ้นใจและลุกขึ้นเถิด พระองค์ทรงเรียกเจ้า□ 50 คนนั้นก็ทิ้งผ้าห่มเสียลุกขึ้นมาหาพระเยซู 51 พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า □เจ้าปรารถนาจะให้เราทำอะไรแก่เจ้า□ คนตาบอดนั้นทูลพระองค์ว่า □พระอาจารย์เจ้าข้า ขอโปรดให้ตาข้าพระองค์เห็นได้□ 52 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า □จงไปเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้เจ้าหายปกติแล้ว□ ในทันใดนั้นคนตาบอดนั้นก็เห็นได้ และได้เดินทางตามพระเยซูไป

11

การเสด็จเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้มีชัย (ศคย 9:9; มธ 21:1-9; ลก 19:29-38; ยน 12:12-19)

1 ครั้นพระองค์กับพวกสาวกมาใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ถึงหมู่บ้านเบธฟายี และหมู่บ้านเบธานีเชิงภูเขามะกอกเทศ พระองค์ทรงใช้สาวกสองคน 2 สั่งเขาว่า **จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้าท่าน ครั้นเข้าไปแล้วในทันทีนั้นจะพบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ที่ยังไม่มีใครขึ้นขี่เลย จงแก้มันจงมาเถิด** 3 **ถ้าผู้ใดถามท่านว่า ท่านทำอย่างนี้ทำไม** จงบอกว่า **องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องประสงศ์ลูกลา** นี้ และประเดี๋ยวพระองค์จะส่งกลับคืนมาให้ที่นี่ 4 สาวกสองคนนั้นจึงไป แล้วพบลูกลาตัวนั้นผูกอยู่นอกประตูที่สี่แยก เขาจึงแก้มัน 5 บางคนซึ่งยืนอยู่ที่นั่นถามเขาว่า **ท่านแก้ลูกลานั้นทำไม** 6 สาวกก็ตอบตามพระดำรัสสั่งของพระเยซู แล้วเขาก็ยอมให้เอาไป 7 สาวกจึงจูงลูกลามายังพระเยซู แล้วเอาเสื้อผ้าของตนปูลงบนหลังลา แล้วพระองค์จึงทรงลานั้น 8 มีคนเป็นอันมากเอาเสื้อผ้าของตนปูลงตามถนนหนทาง และคนอื่นก็ตีดกิ่งไม้จากต้นไม้มายูกลงตามทางนั้น 9 ฝ่ายคนที่เดินไปข้างหน้า กับผู้ที่ตามมาข้างหลัง ก็โห่ร้องว่า **โฮซันนา** ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงพระเจริญ 10 ความสุขสวัสดิ์มีแก่อาณาจักรของดาวิด บรรพบุรุษของเรา ที่มาตั้งอยู่ในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า **โฮซันนา** ในที่สุดที่สุด 11 พระเยซูก็เสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มและเข้าไปในพระวิหาร เมื่อทอดพระเนตรสิ่งทั้งปวงแล้วเวลาก็จวนค่ำ จึงเสด็จออกไปยังหมู่บ้านเบธานีกับเหล่าสาวกสิบสองคนนั้น

ต้นมะเดื่อที่ไม่มีผล (มธ 21:19-21)

12 ครั้นรุ่งขึ้นเมื่อพระองค์กับสาวกออกมาจากหมู่บ้านเบธานีแล้ว พระองค์ก็ทรงหิว 13 พอทอดพระเนตรเห็นต้นมะเดื่อต้นหนึ่งแต่ไกลมีใบ จึงเสด็จเข้าไปดูว่ามีผลหรือไม่ ครั้นมาถึงต้นนั้นแล้ว ไม่เห็นมีผลมีแต่ใบเท่านั้น เพราะยังไม่ถึงฤดูผลมะเดื่อ 14 พระเยซูจึงตรัสแก่ต้นนั้นว่า **ตั้งแต่บัดนี้ไป จะไม่มีใครได้กินผลจากเจ้าเลย** เหล่าสาวกของพระองค์ก็ได้ยินคำซึ่งพระองค์ตรัสนั้น

พระเยซูทรงชำระล้างพระวิหาร (มธ 21:12-16; ลก 19:45-47)

15 เมื่อพระองค์กับสาวกมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูก็เสด็จเข้าไปในพระวิหาร แล้วเริ่มขับไล่บรรดาผู้ซื้อขายในพระวิหารนั้น และคว่ำโต๊ะผู้รับแลกเงิน กับทั้งคว่ำม้านั่งผู้ขายนกเขาเสีย 16 และทรงห้ามมิให้ผู้ใดขนสิ่งใดๆ เดินลัดพระวิหาร 17 พระองค์ตรัสสอนเขาว่า **ผู้มีพระวาจาเขียนไว้มิใช่หรือว่า ๓ นิเวศของเราประชาชาติทั้งหลายจะเรียกว่าเป็นนิเวศอธิษฐาน** แต่เจ้าทั้งหลายได้กระทำให้เป็น **๓ ถ้ำของพวกโจร** 18 เมื่อพวกธรรมาจารย์และพวกปุโรหิตใหญ่ได้ยินอย่างนั้น จึงหาช่องที่จะประหารพระองค์เสีย เพราะเขากลัวพระองค์ ด้วยว่าประชาชนประหลาดใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์ 19 และเมื่อถึงเวลาเย็น พระองค์ได้เสด็จออกไปจากกรุง 20 ครั้นเวลาเช้า เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกได้ผ่านที่นั่นไป ก็ได้เห็นมะเดื่อต้นนั้นเหี่ยวแห้งไปจนถึงราก 21 ฝ่ายเปโตรระลึกขึ้นได้จึงทูลพระองค์ว่า **๓ พระอาจารย์เจ้าข้า ดูเถิด ต้นมะเดื่อที่พระองค์ได้สาปไว้นั้นก็เหี่ยวแห้งไปแล้ว**

จงเชื่อในพระเจ้า (ยก 5:15)

22 พระเยซูจึงตรัสตอบเหล่าสาวกว่า **□จงเชื่อในพระเจ้าเถิด** 23 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดจะสั่งภูเขานี้ว่า **□จงลอยไปลงทะเล□** และมีได้สงสัยในใจ แต่เชื่อว่าจะเป็นไปตามที่สั่งนั้น ก็จะเป็นไปตามคำสั่งนั้นจริง 24 เหตุฉะนั้นเราบอกท่านทั้งหลายว่า ขณะเมื่อท่านจะอธิษฐานขอสิ่งใด จงเชื่อว่าได้รับ และท่านจะได้รับสิ่งนั้น 25 เมื่อท่านยืนอธิษฐานอยู่ ถ้าท่านมีเหตุกับผู้หนึ่งผู้ใด จงยกโทษให้ผู้นั้นเสีย เพื่อพระบิดาของท่าน ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะโปรดยกการละเมิดของท่านด้วย 26 แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ยกโทษให้ พระบิดาของท่าน ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะไม่ทรงโปรดยกการละเมิดของท่านเหมือนกัน□

เกิดปัญหาเรื่องสิทธิอำนาจของพระเยซู (มธ 21:23-27; ลก 20:1-8)

27 ฝ่ายพระองค์กับเหล่าสาวกมายังกรุงเยรูซาเล็มอีก เมื่อพระองค์เสด็จดำเนินอยู่ในพระวิหาร พวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และพวกผู้ใหญ่มาหาพระองค์²⁸ ทูลพระองค์ว่า **□ท่านมีสิทธิอันใดจึงได้ทำสิ่งเหล่านี้ ใครให้สิทธิแก่ท่านที่จะทำการนี้ได้□** 29 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า **□เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งเหมือนกัน จงตอบเรา แล้วเราจะบอกท่านว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด** 30 คือบัพติศมาของยอห์นนั้น มาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์ จงตอบเราเถิด□ 31 เขาจึงปรึกษากันว่า **□ถ้าเราจะว่า □มาจากสวรรค์□ ท่านจะถามเราว่า □เหตุไฉนจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า□** 32 แต่ถ้าเราจะว่า **□มาจากมนุษย์□** เขากลัวประชาชน เพราะประชาชนถือว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์จริงๆ 33 เขาจึงทูลตอบพระเยซูว่า **□พวกข้าพเจ้าไม่ทราบ□** พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า **□เรา**

จะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรากะทำการนี้โดยสิทธิอันใด□

12

คำอุปมาเรื่องเจ้าของสวนที่ต้องการพืชผล (อสย 5:1-7; มธ 21:33-46; ลก 20:9-19)

1 พระองค์จึงเริ่มตรัสแก่เขาเป็นคำอุปมาว่า □ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำสวนองุ่น แล้วล้อมรั้วต้นไม้ไว้รอบ เขาได้สกัดบ่อเก็บน้ำองุ่น และสร้างหอเฝ้า ให้พวกชาวสวนเช่าแล้วก็ไปเมืองไกล 2 ครั้นถึงฤดูผลองุ่นเขาจึงใช้ผู้รับใช้คนหนึ่งไปหาคนเช่าสวนนั้น เพื่อเขาจะได้รับส่วนผลของสวนองุ่นจากคนเช่าสวน 3 ฝ่ายคนเหล่านั้นก็จับผู้รับใช้นั้นตีเยียนตี แล้วไล่ให้กลับไปมือเปล่า 4 อีกครั้งหนึ่งเจ้าของสวนใช้ผู้รับใช้อีกคนหนึ่งไปหาคนเช่าสวน คนเช่าสวนนั้นก็เอาหินขว้างผู้รับใช้นั้นศีรษะแตก และไล่ให้กลับไปอย่างน่าอัปยศ 5 อีกครั้งหนึ่งเจ้าของใช้ผู้รับใช้ไปอีกคนหนึ่ง เขาก็ฆ่าผู้รับใช้นั้นเสีย แล้วยังใช้ผู้รับใช้ไปอีกหลายคน เขาก็เยียนตีบ้างฆ่าเสียบ้าง 6 เจ้าของสวนยังมีบุตรชายที่รักคนหนึ่ง จึงใช้บุตรคนนั้นไปเป็นครั้งสุดท้าย พูดว่า □พวกเขาคงจะเคารพบุตรชายของเรา□ 7 แต่คนเช่าสวนพูดกันว่า □คนนี้แหละเป็นทายาท มาเถิด ให้เราฆ่าเขาเสีย แล้วมรดกนั้นจะตกอยู่กับเรา□ 8 เขาจึงพากันจับบุตรนั้นฆ่าเสีย และเอาศพทิ้งไว้นอกสวนองุ่น 9 เหตุฉะนั้น เจ้าของสวนองุ่นจะทำประการใด ท่านก็จะมาฆ่าคนเช่าสวนเหล่านั้นเสีย แล้วจะเอาสวนองุ่นนั้นให้ผู้อื่นเช่า 10 ท่านทั้งหลายอ่านพระคัมภีร์ตอนนี้แล้วมิใช่หรือซึ่งว่า □ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับ

กลายเป็นศิลาหมุมเอกแล้ว 11 การนี้เป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นการมหัศจรรย์ประจักษ์แก่ตาเรา□□ 12 ฝ่ายเขายิ่งอยากจะจับพระองค์ แต่ว่าเขากลัวประชาชน ด้วยเขารู้ที่อยู่ว่า พระองค์ได้ตรัสคำอุปมานี้กระทบพวกเขาเอง แล้วเขาก็ไปจากพระองค์

คำถามเกี่ยวกับการส่งส่วย (มธ 22:15-22; ลก 20:19-26)

13 เขาจึงใช้บาง คน ใน พวก ฟา ริ สี และ พวก เฮ โร ด ไปหาพระองค์ เพื่อจะ คอย จับผิด ใน พระดำรัสของพระองค์ 14 ครั้นมาถึงแล้วก็ทูลพระองค์ว่า □อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ว่า ท่านเป็นคนซื่อสัตย์และมีได้เอาใจผู้ใด เพราะท่านมิได้เห็นแก่หน้าผู้ใด แต่สั่งสอนทางของพระเจ้าจริงๆ การที่จะส่งส่วยให้แก่ซีซาร์นั้นถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่ 15 เราจะส่งดีหรือไม่ส่งดี□ แต่พระองค์ทรงทราบอุบายของเขาจึงตรัสแก่เขาว่า □ท่านทั้งหลายมาทดลองเราทำไม จงเอาเงินตราเหรียญหนึ่งมาให้เราดู□ 16 เขาก็เอามาให้ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า □รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร□ เขาทูลตอบพระองค์ว่า □ของซีซาร์□ 17 พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า □ของของซีซาร์ จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้า จงถวายแด่พระเจ้า□ ฝ่ายเขาก็ประหลาดใจในพระองค์

พระเยซูตรัสตอบพวกสะดูสีเกี่ยวกับการเป็นขึ้นมาจากความตาย (มธ 22:23-33; ลก 20:27-38)

18 มีพวกสะดูสีมาหาพระองค์ พวกนี้เป็นผู้ที่กล่าวว่า การฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี เขาทูลถามพระองค์ว่า 19 □อาจารย์เจ้าข้า โมเสสได้เขียนสั่งข้าพเจ้าทั้งหลายไว้ว่า □ถ้าชายผู้ใดตายและภรรยาายังอยู่ แต่ไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายรับ

พี่สะใภ้ฉันไว้เป็นภรรยาของตน เพื่อสืบเชื้อสายของพี่ชายไว้ 20 ยังมีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้วตาย ไม่มีเชื้อสาย 21 น้องที่หนึ่งจึงรับหญิงนั้นมาเป็นภรรยา แล้วก็ตาย ยังไม่มีเชื้อสาย และน้องที่สองที่สามก็ทำเช่นกัน 22 พี่น้องทั้งเจ็ดคนนี้ก็ได้รับผู้หญิงนั้นไว้เป็นภรรยาและไม่มีเชื้อสาย ที่สุดผู้หญิงนั้นก็ตายด้วย 23 เหตุฉะนั้น ในวันที่จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย เมื่อเขาทั้งเจ็ดเป็นขึ้นมาแล้ว หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของใครด้วยนางได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดแล้ว 24 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า พวกท่านคิดผิดเสียแล้ว เพราะท่านทั้งหลายไม่รู้พระคัมภีร์หรือฤทธิ์เดชของพระเจ้า 25 ด้วยว่าเมื่อมนุษย์จะฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้น เขาจะไม่มี การสมรส หรือยกให้เป็นสามีภรรยากันอีก แต่จะเป็นเหมือนทูตสวรรค์ในฟ้าสวรรค์ 26 และเรื่องคนซึ่งตายแล้วที่เขาจะถูกชุบให้เป็นขึ้นอีกนั้น ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านคัมภีร์ของโมเสสตอนเรื่องพุ่มไม้หรือ ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้กับโมเสสว่า เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ 27 พระองค์มิได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น ท่านทั้งหลายจึงผิดมากทีเดียว

พระบัญญัติข้อใหญ่ที่สุด (มธ 22:34-40; ลก 10:25-37)

28 มีธรรมาจารย์คนหนึ่ง เมื่อมาถึง ได้ยินเขา ไล่เสียงกัน และเห็นว่าพระองค์ทรงตอบเขาได้ดี จึงทูลถามพระองค์ว่า พระบัญญัติข้อใดเป็นเอกเป็นใหญ่กว่าบัญญัติทั้งปวง 29 พระเยซูจึงตรัสตอบคนนั้นว่า พระบัญญัติซึ่งเป็นเอกเป็นใหญ่กว่าบัญญัติทั้งปวงนั้นคือว่า โอ คนอิสราเอล จงฟังเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทั้งหลายเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว 30 และพวกท่านจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้า

ผู้เป็นพระเจ้าของท่าน ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน ด้วยสิ้นสุดความคิด และด้วยสิ้นสุดกำลังของท่าน□ นี่เป็นพระบัญญัติที่เป็นเอกเป็นใหญ่ 31 และพระบัญญัติที่สองนั้นก็เช่นกันคือ □จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง□ พระบัญญัติอื่นที่ใหญ่กว่าพระบัญญัติทั้งสองนี้ไม่มี□ 32 ฝ่ายธรรมาจารย์คนนั้นทูลพระองค์ว่า □ดีแล้วอาจารย์เจ้าข้า ท่านกล่าวถูกต้องจริงว่าพระเจ้ามีแต่พระองค์เดียว และนอกจากพระองค์แล้วพระเจ้าอื่น ไม่มีเลย 33 และซึ่งจะรักพระองค์ด้วยสุดใจ สุดความเข้าใจ สุดจิตและสิ้นสุดกำลัง และรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง ก็ประเสริฐกว่าเครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตวบูชาทั้งสิ้น□ 34 เมื่อพระเยซูทรงเห็นแล้วว่าคนนั้นพูดโดยใช้ความคิด จึงตรัสแก่เขาว่า □ท่านไม่ไกลจากอาณาจักรของพระเจ้า□ ตั้งแต่นั้นไปไม่มีใครกล้าถามพระองค์ต่อไปอีก

พระเยซูทรงคัดค้านพวกฟาริสี (มธ 22:41-46; ลก 20:41-44)

35 เมื่อพระเยซูทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหารได้ตรัสถามว่า □ที่พวกธรรมาจารย์ว่าพระคริสต์เป็นบุตรของดาวิดนั้นเป็นได้อย่างไร 36 ด้วยว่าดาวิดเองทรงกล่าวโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า □องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน□ 37 ดาวิดเองยังได้เรียกท่านว่า เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านจะเป็นบุตรของดาวิดอย่างไรได้□ ฝ่ายประชาชนทั่วไปฟังพระองค์ด้วยความยินดี 38 พระเยซูตรัสสอนเขาในคำสอนของพระองค์ว่า □จงระวังพวกธรรมาจารย์ให้ดี ผู้ที่ชอบสวมเสื้อยาวเดินไปมา และชอบให้คนค้ำบกลางตลาด 39 ชอบนั่งที่สูงในธรรมศาลาและที่อันมีเกียรติในการเลี้ยง 40 เขาริบเอาเรือนของ

หญิงม่าย และสร้างอิฐฐานเสี้ยดยาว คนเหล่านี้จะได้รับ
พระอาชญามากยิ่งขึ้น□

หญิงม่ายที่ถวายทองแดงสองแผ่น (ลก 21:1-4)

41 พระเยซูได้เสด็จประทับตรงหน้าตู้เก็บเงินถวาย ทรง
ทอดพระเนตรสังเกตเห็นประชาชนเอาเงินมาใส่ไว้ในตู้นั้น และ
คนมั่งมีหลายคนเอาเงินมากมายใส่ในตู้นั้น 42 มีหญิงม่าย
คนหนึ่งเป็นคนจนเอาเหรียญทองแดงสองอัน มีค่าประมาณ
สลึงหนึ่งมาใส่ไว้ 43 พระองค์จึงทรงเรียกเหล่าสาวกของ
พระองค์มาตรัสแก่เขาว่า □เราบอกความจริงแก่ท่านทั้ง
หลายว่า หญิงม่ายคนนี้ได้ใส่ไว้ในตู้เก็บเงินถวายมากกว่า
คนทั้งปวงที่ใส่ไว้แล้ว 44 เพราะว่าคนทั้งปวงนั้นได้เอาเงิน
เหลือใช้ของเขามาใส่ไว้ แต่ผู้หญิงนี้ขัดสนที่สุด ยังได้เอาเงิน
ที่มีอยู่สำหรับเลี้ยงชีวิตของตนมาใส่จนหมด□

13

การสนทนากับภรรยาของกษัตริย์ (มธ 24-25; ลก 21)

1 เมื่อพระองค์เสด็จออกจาก พระวิหาร มีสาวก ของ
พระองค์คนหนึ่งทูลพระองค์ว่า □พระอาจารย์เจ้าข้า ดูเถิด
ศิลาและตึกเหล่านี้ใหญ่จริง□ 2 พระองค์จึงตรัสแก่สาวกนี้
นว่า □ท่านเห็นตึกใหญ่เหล่านี้หรือ ศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่
ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็หาไม่ได้□ 3 เมื่อพระองค์ประทับบน
ภูเขาของมัสเจดอตรงหน้าพระวิหาร เปโตร ยกอบ ยอห์น
และอันดรูว์มากราบทูลถามพระองค์ส่วนตัวว่า 4 □ขอทรง
โปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายทราบว่า เหตุการณ์เหล่านี้จะ
บังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งไรจะเป็นหมายสำคัญว่าการณ์ทั้งปวงนี้
จวนจะสำเร็จ□

เส้นทางแห่งชีวิตของยุคนี้

5 พระเยซูจึงตั้งต้นตรัสตอบเขาว่า □ระวังให้ดี อย่าให้
 ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง 6 ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่าง
 อ้างนามของเราว่า □เราเป็นพระคริสต์□ และจะล่อลวง
 คนเป็นอันมากให้หลงไป 7 เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยินถึง
 การสงครามและข่าวลือเรื่องสงคราม อย่าตื่นตระหนกเลย
 ด้วยว่าบรรดาสิ่งเหล่านี้จำต้องบังเกิดขึ้น แต่ที่สุดปลาย
 ยังไม่มาถึง 8 เพราะประชาชาติจะลุกขึ้นต่อสู้ประชาชาติ
 ราชอาณาจักรต่อสู้ราชอาณาจักร ทั้งจะเกิดแผ่นดินไหว
 ในที่ต่างๆ และจะเกิดกันดารอาหารและความทุกข์ยาก
 เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เป็นขั้นแรกแห่งความทุกข์ลำบาก 9 แต่
 จงระวังตัวให้ดี เพราะคนเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้กับศาล
 และจะเขี่ยท่านในธรรมศาลา และท่านจะต้องยืนต่อหน้า
 เจ้าเมืองและกษัตริย์เพราะเห็นแก่เรา เพื่อจะได้เป็นพยาน
 แก่เขา 10 ชาวประเสริฐจะต้องประกาศทั่วประชาชาติทั้ง
 ปวงก่อน 11 แต่ว่าเมื่อเขาจะนำท่านมามอบไว้ นั้น อย่าเป็น
 กังวลก่อนว่าจะพูดอะไรดี และอย่าตรึงตรองเลย แต่จง
 พูดตามซึ่งได้ทรงโปรดให้ท่านพูดในเวลานั้น เพราะว่าผู้ที่พู
 ดนั้นมีใช้ตัวท่านเอง แต่เป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ 12 แม้ว่าพ่
 ก็ จะทรยศน้องให้ถึงความตาย พ่อก็จะมอบลูก และลูกก็จะ
 ทรยศต่อพ่อแม่ให้ถึงแก่ความตาย 13 ท่านจะถูกคนทั้งปวง
 เกลียดชังเพราะเห็นแก่นามของเรา แต่ผู้ที่ทนได้จนถึงที่สุด
 ผู้นั้นจะรอด

ความทุกข์เวทนาใหญ่ยิ่ง (มธ 24:15)

14 แต่ เมื่อ ท่าน ทั้ง หลาย จะ เห็น สิ่ง ที่ นำ สะอิดสะเอียน
 ซึ่ง กระทำให้ เกิด การ รกร้าง ว่าง เปล่า ที่ ดาเนียล ศาสดา
 พยากรณ์ ได้ กล่าว ถึง นั้น ตั้ง อยู่ ใน ที่ ซึ่ง ไม่ สมควร จะ ตั้ง □ (

ให้ผู้อ่านเข้าใจเอาเถิด □ เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขาทิ้งหลาย 15 ผู้ที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคาบ้าน อย่าให้ลงมาเข้าไปเก็บข้าวของใดๆออกจากบ้านของตน 16 ผู้ที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้กลับไปเอาเสื้อผ้าของตน 17 แต่ในวันเหล่านั้น วิบัติจะเกิดขึ้นแก่หญิงที่มีครรภ์ หรือหญิงที่มีลูกอ่อนกินนมอยู่ 18 ท่านทั้งหลายจงอธิษฐานขอเพื่อเหตุการณ์เหล่านี้จะไม่เกิดขึ้นในฤดูหนาว 19 ด้วยว่าในคราวนั้นจะเกิดความทุกข์ลำบากอย่างที่ไม่เคยมี ตั้งแต่พระเจ้าทรงสร้างโลกมาจนถึงเวลานี้ และจะไม่มีต่อไปอีกเลย 20 ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า จะไม่มีเนื้อหนึ่งใดๆรอดได้เลย แต่เพราะทรงเห็นแก่ผู้ถูกเลือกสรร ซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกไว้ พระองค์จึงทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า 21 และในเวลานั้น ถ้าผู้ใดจะบอกพวกท่านว่า □ ดูเถิด พระคริสต์อยู่ที่นั่น □ หรือ □ ดูเถิด อยู่ที่โน่น □ อย่าได้เชื่อเลย 22 ด้วยว่าจะมีพระคริสต์เทียมเท็จและผู้นำเทียมเท็จเกิดขึ้นหลายคน ทำหมายสำคัญและการมหัศจรรย์เพื่อล่อลวงผู้ที่ถูกเลือกสรรแล้วให้หลง ถ้าเป็นได้ 23 แต่ท่านทั้งหลายจงระวังให้ดี ดูเถิด เราได้บอกสิ่งสารพัดให้แก่ท่านทั้งหลายไว้ก่อนแล้ว

องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จกลับมาพร้อมด้วยสง่าราศี (มธ 24:27-31)

24 ภายหลังเมื่อคราวลำบากนั้นผ่านไปแล้ว □ ดวงอาทิตย์จะมืดไป และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง 25 ดวงดาวทั้งปวงจะตกจากฟ้า และบรรดาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้านไป □ 26 เมื่อนั้นเขาจะเห็น □ บุตรมนุษย์เสด็จมาบนเมฆ □ ทรงฤทธานุภาพและสง่าราศีเป็นอันมาก 27 เมื่อนั้น

พระองค์จะทรงใช้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ให้รวบรวมคนทั้งปวงที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้แล้วจากลมทั้งสี่ทิศนั้น ตั้งแต่ที่สุดปลายแผ่นดินโลกจนถึงที่สุดขอบฟ้า

คำอุปมาเกี่ยวกับต้นมะเดื่อ (มธ 24:32-33; ลก 21:29-31)

28 บัดนี้ จงเรียนคำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อ เมื่อกิ่งก้านยังอ่อนและแตกใบแล้ว ท่านก็รู้ว่าฤดูร้อนใกล้จะถึงแล้ว 29 เช่นนั้นแหละ เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งทั้งปวงนี้เกิดขึ้น ก็ให้รู้ว่าเหตุการณ์นั้นมาใกล้จะถึงประจักษ์แล้ว 30 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนชั่วอายุนี้จะไม่ลวงกลับไปจนกว่าสิ่งทั้งปวงนี้บังเกิดขึ้น

จงเฝ้า คอย การ เสด็จ กลับ มา ของ พระ คริสต์ อยู่ ตลอด เวลา

31 ฟ้าและดินจะลวงไป แต่ถ้อยคำของเราจะสูญหายไปหาไม่ได้เลย 32 แต่วันนั้น โมงนั้น ไม่มีใครรู้ ถึงบรรดาทูตสวรรค์ในสวรรค์หรือพระบุตรก็ไม่รู้ รู้แต่พระบิดาองค์เดียว 33 จงเฝ้าระวังและอธิษฐานอยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่าเวลาวันนั้น จะมาถึงเมื่อไร 34 ด้วยว่าบุตรมนุษย์เปรียบเหมือนเจ้าของบ้านคนหนึ่ง ที่ออกจากบ้าน ไปทางไกล มอบสิทธิอำนาจให้แก่พวกผู้รับใช้ของเขา และให้รู้การงานของตนว่ามีหน้าที่อะไร และได้ส่งนายประจักษ์ให้เฝ้าบ้านอยู่ 35 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่าเจ้าของบ้านจะมาเมื่อไร จะมาเวลาค่ำ หรือเที่ยงคืน หรือเวลาไก่ขัน หรือรุ่งเช้า 36 กลัวว่าจะมานับพลัน และจะพบท่านนอนหลับอยู่ 37 ซึ่งเราบอกพวกท่าน เราก็บอกคนทั้งปวงด้วยว่า จงเฝ้าระวังอยู่เถิด□

14

พวกปุโรหิตใหญ่วางอุบายที่จะฆ่าพระเยซู (มธ 26:2-5; ลก 22:1-2)

¹ ยังอีกสองวันจะถึงเทศกาลปัสกาและเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ พวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ก็หาช่องที่จะจับพระองค์ด้วยอุบายและจะฆ่าเสีย ² แต่พวกเขาพูดกันว่า □ในวันเลี้ยง อย่าเพื่อทำเลย กลัวว่าประชาชนจะเกิดวุ่นวาย□

มารีย์แห่งหมู่บ้านเบธานีชโลมพระเยซู (มธ 26:6-13; ยน 12:1-8)

³ ในเวลาที่พระองค์ประทับอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี ในเรือนของซีโมนคนโรคเรื้อน ขณะเมื่อทรงเอนพระกายลงเสวยอยู่ มีหญิงผู้หนึ่งถือผอบน้ำมันหอมณาระดาที่มีราคาแพงมาเผ่าพระองค์ และนางทำให้ผอบนั้นแตกแล้วก็เทน้ำมันนั้นลงบนพระเศียรของพระองค์⁴ แต่มีบางคนไม่พอใจพูดกันว่า □เหตุใดจึงทำให้น้ำมันนี้เสียเปล่า ⁵ เพราะว่าน้ำมันนี้ ถ้าขายก็คงได้เงินกว่าสามร้อยเหรียญเดนารีอื่น แล้วจะแจกให้คนจนก็ได้□ เขาจึงบ่นว่าหญิงนั้น ⁶ ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า □อย่าว่าเขาเลย กวนใจเขาทำไม เขาได้กระทำการดีแก่เรา ⁷ ด้วยว่าคนยากจนมีอยู่กับท่านเสมอ และท่านจะทำการดีแก่เขาเมื่อไรก็ได้ แต่เราจะไม่ว่างอยู่กับท่านเสมอไป ⁸ ซึ่งหญิงนี้ได้กระทำก็เป็นการสุดกำลังของเขา เขามาชโลมกายของเราก่อนเพื่อการศพของเรา ⁹ เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ที่ไหนๆทั่วโลกซึ่งข่าวประเสริฐนี้จะประกาศไป การซึ่งหญิงนี้ได้กระทำก็จะลือไปเป็นที่ระลึกถึงเขาที่นั่น□

ยูดาสดกลองทรยศพระเยซู (มธ 26:14-16; ลก 22:3-6)

10 ฝ่ายยูดาสอิสคาริโอท เป็นคนหนึ่งในพวกสาวกสิบสองคน ได้ไปหาพวกบรูโรหิตใหญ่ เพื่อจะทรยศพระองค์ให้เขา
 11 ครั้นเขาได้ยินอย่างนั้นก็ดีใจ และสัญญาว่าจะให้เงินแก่ยูดาส แล้วยูดาสจึงคอยหาช่องที่จะทรยศพระองค์ให้แก่เขา

เหล่าสาวกตระเตรียมการสำหรับเทศกาลปัสกา (มธ 26:17-19; ลก 22:7-13)

12 เมื่อวันต้นเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ ถึงเวลาเขาเคยฆ่าลูกแกะสำหรับปัสกานั้น พวกสาวกของพระองค์มาทูลถามพระองค์ว่า □พระองค์ทรงปรารถนาจะให้ข้าพระองค์ทั้งหลายไปจัดเตรียมปัสกาให้พระองค์เสวยที่ไหน□ 13 พระองค์จึงทรงใช้สาวกสองคนไป สั่งเขาว่า □จงเข้าไปในกรุงนั้น แล้วจะมีชายคนหนึ่งทูนหม้อน้ำมาพบท่าน จงตามคนนั้นไป
 14 เขาจะเข้าไปในที่ใด ท่านจงบอกเจ้าของเรือนนั้นว่า พระอาจารย์ถามว่า □ห้องที่เราจะกินปัสกากับเหล่าสาวกของเราได้นั้นอยู่ที่ไหน□ 15 เจ้าของเรือนจะชี้ให้ท่านเห็นห้องใหญ่ชั้นบนที่ตกแต่งไว้แล้ว ที่นั่นแหละ จงจัดเตรียมไว้สำหรับพวกเราเถิด□ 16 สาวกสองคนนั้นจึงออกเดินเข้าไปในกรุง และพบเหมือนพระดาร์สที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขา แล้วได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม

พระเยซูทรงพยากรณ์ถึงการทรยศพระองค์ (มธ 26:20-24; ลก 22:14, 21-23; ยน 13:18-19)

17 ครั้นถึงเวลาค่ำแล้ว พระองค์จึงเสด็จมากับสาวกสิบสองคน 18 เมื่อกำลังเอนกายลงรับประทานอาหารอยู่ พระเยซูจึงตรัสว่า □เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา คือคนหนึ่งที่รับประทานอาหารอยู่กับเรานี่แหละ□ 19 ฝ่ายพวกสาวกก็เริ่มพากันเป็นทุกข์ และทูลถามพระองค์ทีละคนว่า □คือข้าพระองค์หรือ□ และอีกคน

หนึ่งถามว่า □คือข้าพระองค์หรือ□ 20 พระองค์จึงตรัสตอบ
 เขาว่า □เป็นคนหนึ่งในสาวกสิบสองคนนี่ คือเป็นคนจิ้มใน
 จานเดียวกันกับเรา 21 เพราะบุตรมนุษย์จะเสด็จไปตามที่
 ได้มีคำเขียนไว้ถึงพระองค์นั้นจริง แต่วิถีแก่ผู้ที่ทรยศบุตร
 มนุษย์ ถ้าคนนั้นมิได้บังเกิดมาก็จะเป็นการดีต่อคนนั้นเอง□

การเริ่มต้นแห่งพิธีศีลระลึก (มธ 26:26-29; ลก 22:17-
 20; 1 คร 11:23-26)

22 ระหว่างอาหารมือนั้น พระเยซูทรงหยิบขนมปังมา ทรง
 ขอบพระคุณ แล้วหักส่งให้แก่เหล่าสาวกตรัสว่า □จงรับ
 ันเกิด นี่เป็นกายของเรา□ 23 แล้วพระองค์จึงทรงหยิบถ้วย
 ขอบพระคุณ และส่งให้เขา เขาก็รับ ไปดื่มทุกคน 24 แล้ว
 พระองค์ตรัสแก่เขาว่า □นี่เป็นโลหิตของเรอันเป็นโลหิต
 แห่งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งต้องหลั่งออกเพื่อคนเป็นอันมาก
 25 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่มีดื่มน้ำผล
 แห่งเถาองุ่นนี้ต่อไปอีกจนวันนั้นมาถึง คือวันที่เราจะดื่มใหม่
 ในอาณาจักรของพระเจ้า□

เปโตรจะปฏิเสธพระเยซู (มธ 26:31-35; ลก 22:31-34;
 ยน 13:36-38)

26 เมื่อร้องเพลงสรรเสริญแล้ว พระองค์กับเหล่าสาวกก็
 พากันออกไปยังภูเขามะกอกเทศ 27 พระเยซูจึงตรัสกับเหล่า
 สาวกว่า □ท่านทั้งหลายจะสะดุดใจ เพราะเราในคืนนี้เอง
 ด้วยมีคำเขียนไว้ว่า □เราจะตีผู้เลี้ยงแกะ และแกะฝูงนั้นจะ
 กระจายกระจัดกระจายไป□ 28 แต่เมื่อทรงชูปให้เราฟื้นขึ้นมาแล้ว
 เราจะไปยังแคว้นกาลิลีก่อนหน้าท่าน□ 29 เปโตรทูลพระองค์
 ว่า □แม้คนทั้งปวงจะสะดุดใจ ข้าพระองค์จะไม่สะดุดใจ□ 30
 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า □เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในวัน

นี่ คือคืนนี้เอง ก่อนไก่จะขันสองหน ท่านจะปฏิเสธเราสาม ครั้ง□ 31 แต่เปโตรทูลแข็งแรงที่เดิยว่า □ถึงแม้ข้าพระองค์ จะต้องตายกับพระองค์ ข้าพระองค์ก็จะไม่ปฏิเสธพระองค์ เลย□ เหล่าสาวกก็ทูลเช่นนั้นเหมือนกันทุกคน

พระเยซู ทรง ปวด ร้าว ทรมาณ ใน สวน เกท เสมนิน (มธ 26:36-46; ลก 22:39-46; ยน 18:1)

32 พระเยซูกับเหล่าสาวกมายังที่แห่งหนึ่งชื่อเกทเสมนิน และพระองค์ตรัสแก่สาวกของพระองค์ว่า □จง นั่ง อยู่ ที่ นี้ ขณะเมื่อเราอธิษฐาน□ 33 พระองค์ก็พาเปโตร ยากอบ และ ยอห์น ไปด้วย แล้วพระองค์ทรงเริ่มวิตกกังวลและหนักพระทัยนัก 34 จึง ตรัส กับ เหล่าสาวก ว่า □ใจ เรา เป็น ทุกข์ แทบ จะ ตาย จง เฝ้า อยู่ ที่ นี้ เกิด □ 35 แล้วพระองค์เสด็จดำเนินไป อีก หน่อ ยหนึ่ง ชบ พระกาย ลง ที่ ดิน อธิษฐาน ว่า ถ้า เป็น ได้ ให้ เวลา นั้น ล่วง พ้น ไป จาก พระองค์ 36 พระองค์ทูลว่า □อับ บา พระบิดา เจ้า ข้า พระองค์ ทรง สามารถ ทร้ง ทำ สิ่ง ที่ บัง พึง ได้ ขอ เอา ภัย นี้ เลื่อน พ้น ไป จาก ข้า พระองค์ เกิด แต่ ว่า อย่า ให้ เป็น ตาม ใจ ปรารถนา ของ ข้า พระองค์ แต่ ให้ เป็น ไป ตาม พระทัย ของ พระองค์ □ 37 พระองค์จึงเสด็จกลับมาทรงพบ เหล่าสาวกนอนหลับอยู่ และตรัสกับเปโตรว่า □ซีโมน เอ๋ย ท่านนอนหลับหรือ จะคอยเฝ้าอยู่สักชั่วเวลาหนึ่งไม่ได้หรือ 38 ท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวังและอธิษฐานเพื่อท่านจะไม่ต้อง ถูก การ ทดลอง จิต ใจ พร้อ ม แล้ว ก็ จริ ง แต่ เนื้อ หนึ่ง ยัง อ่อน กำ ลัง □ 39 พระองค์จึงเสด็จไปอธิษฐานอีกครั้งหนึ่ง ทรงกล่าว คำ เหมือน คราว ก่อน 40 ครั้นพระองค์เสด็จกลับมา ก็ ทรง พบ สาวก นอน หลับ อยู่ อีก (เพราะตาเขาสีมไม่ขึ้น) และเขาไม่รู้ว่า จะ ทูล ประการ ไດ 41 เมื่อเสด็จกลับมาครั้งที่สามพระองค์

จึงตรัสแก่เขาว่า □เดี๋ยวนี้ ท่านจงนอนต่อไปให้หายเหนื่อย พอเถอะ ดุเถิด เวลาซึ่งบุตรมนุษย์ต้องถูกทรยศให้ตกอยู่ในมือของคนบาปนั้นมาถึงแล้ว 42 ลุกขึ้นไปกันเถิด ดุเถิด ผู้ที่จะทรยศเรามาใกล้แล้ว□

ยูดาสทรยศพระเยซูให้เขาจับตัวไป (มธ 26:47-56; ลก 22:47-53; ยน 18:3-11)

43 พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ ในทันใดนั้นยูดาสซึ่งเป็นคนหนึ่งในเหล่าสาวกสิบสองคนนั้น กับหมู่ชนเป็นอันมาก ถือดาบถือไม้ตะบอง ได้มาจากพวกบโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และพวกผู้ใหญ่ 44 ผู้ที่จะทรยศพระองค์นั้นได้ให้สัญญาณแก่เขาว่า □เราจับผู้ใด ก็เป็นผู้นั้นแหละ จงจับกุมเขาไปให้มั่นคง□ 45 และทันทีที่ยูดาสมาถึง เขาตรงเข้ามาหาพระองค์ทูลว่า □พระอาจารย์เจ้าข้า พระอาจารย์เจ้าข้า□ แล้วจับพระองค์ 46 คนเหล่านั้นก็จับกุมพระองค์ไป

ดาบของเปโตร เหล่าสาวกละทิ้งพระเยซู (มธ 26:51-56)

47 คนหนึ่งในพวกเหล่านั้นที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ได้ชักดาบออกฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาบโรหิตถูกหูของเขาขาด 48 พระเยซูจึงตรัสถามพวกเหล่านั้นว่า □ท่านทั้งหลายเห็นเราเป็นโจรหรือจึงถือดาบ ถือตะบองออกมาจับเรา 49 เราได้อยู่กับท่านทั้งหลายทุกวันสั่งสอนในพระวิหาร ท่านก็หาได้จับเราไม่ แต่จะต้องสำเร็จตามพระคัมภีร์□ 50 แล้วสาวกทั้งหมดได้ละทิ้งพระองค์ไว้และพากันหนีไป 51 มีชายหนุ่มคนหนึ่งห่มผ้าปานผืนหนึ่งคลุมร่างกายที่เปลือยเปล่าของตนติดตามพระองค์ไป พวกหนุ่มๆก็จับเขาไว้ 52 แต่เขาได้สลัดผ้าปานผืนนั้นทิ้งเสีย แล้วเปลือยกายหนีไป

พระเยซูทรงเผชิญหน้ากับมหาปุโรหิตและสภา (มธ 25:57-68; ยน 18:12-14, 19-24)

53 เขาพาพระเยซูไปห้ามหาปุโรหิต และมีบรรดาพวกปุโรหิตใหญ่ พวกผู้ใหญ่ และพวกธรรมจารย์ชุมนุมพร้อมกันอยู่ที่นั่น 54 ฝ่ายเปโตรได้ติดตามพระองค์ไปห่างๆจนเข้าไปถึงคฤหาสน์ของมหาปุโรหิต และนั่งผิงไฟอยู่กับพวกคนใช้ 55 พวกปุโรหิตใหญ่ กับบรรดาสมาชิกสภาได้หาพยานมาเบิกปรักราพระเยซูเพื่อจะประหารพระองค์เสีย แต่หาหลักฐานไม่ได้ 56 ด้วยว่ามีหลายคนเป็นพยานเท็จปรักราพระองค์ แต่คำของเขาแตกต่างกัน 57 มีบางคนยืนขึ้นเบิกความเท็จปรักราพระองค์ว่า 58 ข้าพเจ้าได้ยินคนนี้ว่า ข้าพเจ้าจะทำลายพระวิหารนี้ที่สร้างไว้ด้วยมือมนุษย์ และในสามวันจะสร้างขึ้นอีกวิหารหนึ่งซึ่งไม่สร้างด้วยมือมนุษย์เลย 59 แต่คำพยานของคนเหล่านั้นเองก็ยังแตกต่างกันไม่ถูกต้องกัน 60 มหาปุโรหิตจึงลุกขึ้นยืนท่ามกลางที่ชุมนุมถามพระเยซูว่า ท่านไม่ตอบอะไรบ้างหรือ ซึ่งเขาเบิกความปรักราท่านนั้นจะว่าอย่างไร 61 แต่พระองค์ทรงนิ่งอยู่ มิได้ตอบประการใด ท่านมหาปุโรหิตจึงถามพระองค์อีกว่า ท่านเป็นพระคริสต์พระบุตรของผู้ทรงบรมสุขหรือ 62 พระเยซูทรงตอบว่า **เราเป็น และท่านทั้งหลายจะได้เห็นบุตรมนุษย์นั่งข้างขวาของผู้ทรงฤทธานุภาพ และเสด็จมาในเมฆแห่งฟ้าสวรรค์** 63 ท่านมหาปุโรหิตจึงฉีกเสื้อของตนแล้วกล่าวว่า **เราต้องการพยานอะไรอีกแล้ว** 64 ท่านทั้งหลายได้ยินเขาพูดหมิ่นประมาทแล้ว ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร 65 คนทั้งปวงจึงเห็นพร้อมกันว่าควรจะมีโทษถึงตาย 65 บางคนก็เริ่มถ่มน้ำลายรดพระองค์ ปิดพระพักตร์พระองค์ตีพระองค์ แล้วว่าแก่พระองค์ว่า **พยากรณ์ซิ** และพวกคนใช้ก็เอาฝ่ามือตบพระองค์

เปโตรปฏิเสธพระเยซู (มธ 26:69-75; ลก 22:56-62; ยน 18:16-18, 25-27)

⁶⁶ และขณะที่เปโตรอยู่ที่คุกหาสน์ข้างล่างนั้น มีหญิงคนหนึ่งเฝ้าพวกเขาใช้ของท่านมหาปุโรหิตเดินมา ⁶⁷ เมื่อเห็นเปโตรผิงไฟอยู่เขาเขม่นดู แล้วพูดว่า □เจ้าได้อยู่กับเยซูชาวนาซาเร็ธด้วย□ ⁶⁸ แต่เปโตรปฏิเสธว่า □ที่เจ้าว่านั่นข้าไม่รู้เรื่องและไม่เข้าใจ□ เปโตรจึงออกไปที่ระเบียงบ้าน แล้วไถ่กิน ⁶⁹ อีกครั้งหนึ่งสาวใช้คนหนึ่งได้เห็นเปโตร แล้วเริ่มบอกกับคนที่ยืนอยู่ที่นั่นว่า □คนนี้แหละ เป็นพวกเขา□ ⁷⁰ แต่เปโตรก็ปฏิเสธอีก แล้วอีกสักครู่หนึ่งคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นได้ว่าแก่เปโตรว่า □เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกเขาแน่แล้ว ด้วยว่าเจ้าเป็นชาวกาลิลี และสำเนียงของเจ้าก็ส่อไปทางเดียวกันด้วย□ ⁷¹ แต่เปโตรเริ่มสับสนและสาบานว่า □คนที่เจ้าว่านั่นข้าไม่รู้จัก□ ⁷² แล้วไถ่กินเป็นครั้งที่สอง เปโตรจึงระลึกถึงคำที่พระเยซูตรัสไว้แก่เขาว่า □ก่อนไถ่กินสองหน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง□ เมื่อเปโตรหวนคิดขึ้นได้ก็ร้องไห้

15

พระเยซูทรงถูกนำไปอยู่ต่อหน้าปีลาต (มธ 27:1-2, 11-15; ลก 23:1-7, 13-18; ยน 18:28-40; 19:1-16)

¹ พอรุ่งเช้า พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกผู้ใหญ่และพวกธรรมอาจารย์และบรรดาสมาชิกสภาได้ปรึกษากัน แล้วจึงมัดพระเยซูพาไปมอบไว้แก่ปีลาต ² ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า □ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ□ พระองค์ตรัสตอบท่านว่า □ท่านว่าแล้วนี้□ ³ ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่ได้ฟ้องกล่าวโทษพระองค์เป็นหลายประการ แต่พระองค์ไม่ตรัสตอบประการใด ⁴ ปีลาตจึงถามพระองค์อีกว่า □ท่านไม่ตอบอะไรหรือ ดูเถิด เขากล่าวความปรักปรำท่านหลายประการทีเดียว□ ⁵

แต่พระเยซูมิได้ตรัสตอบประการใดอีก ปีลาตจึงอัสจรรย์ใจ⁶ ในเทศกาลเลี้ยงนั้น ปีลาตเคยปล่อยนักโทษคนหนึ่งให้เขา ตามที่เขาขอ

ปล่อยตัวบาร์บัส ตรึงพระเยซูบนกางเขน (มธ 27:16-26; ลก 23:16-25; ยน 18:40)

⁷ มีคนหนึ่งชื่อบาร์บัสซึ่งต้องจำอยู่ในจำพวกคนกบฏ ผู้ที่ได้กระทำการฆาตกรรมในการกบฏนั้น ⁸ ประชาชนจึงได้ร้องเสียงดัง เริ่มขอปีลาตให้ทำตามที่เขาเคยทำให้เขา นั้น ⁹ ปีลาตได้ถามเขาว่า □ท่านทั้งหลายปรารถนาจะให้เราปล่อยกษัตริย์ของพวกยิวหรือ□ ¹⁰ เพราะท่านรู้อยู่แล้วว่าพวกบโรฮิตใหญ่ได้มอบพระองค์ไว้ด้วยความอิจฉา ¹¹ แต่พวกบโรฮิตใหญ่ของประชาชนให้ขอปีลาตปล่อยบาร์บัสแทนพระเยซู ¹² ฝ่ายปีลาตจึงถามเขาอีกว่า □ท่านทั้งหลายจะให้เราทำอะไรแก่คนนี้ ซึ่งท่านทั้งหลายเรียกว่ากษัตริย์ของพวกยิว□ ¹³ เขาทั้งหลายร้องตะโกนอีกว่า □ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด□ ¹⁴ ปีลาตจึงถามเขาทั้งหลายว่า □ตรึงทำไมเขาได้ทำผิดประการใด□ แต่ประชาชนยังร้องว่า □ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด□ ¹⁵ ปีลาตปรารถนาจะเอาใจประชาชนจึงปล่อยบาร์บัสให้เขา และเมื่อได้ให้โบยตีพระองค์แล้ว ก็มอบพระเยซูให้เขาเอาไปตรึงไว้ที่กางเขน ¹⁶ พวกทหารจึงนำพระองค์ไปข้างในราชสำนักคือที่เรียกว่าศาลปริโทเรียม แล้วเรียกพวกทหารทั้งกองให้มาประชุมกัน

พระเยซูถูกสวมมงกุฎหนาม (มธ 27:27-31)

¹⁷ เขาเอาเสื่อสีม่วงมาสวมพระองค์ เอาหนามสานเป็นมงกุฎสวมพระเศียรพระองค์¹⁸ แล้วเริ่มค่านับพระองค์พูดว่า □กษัตริย์ของพวกยิวเจ้าข้า ขอทรงพระเจริญ□ ¹⁹ แล้วเขาได้เอาไม้อ้อตีพระเศียรพระองค์ และได้ถ่มน้ำลายรดพระองค์ แล้วคุกเข่าลงนมัสการพระองค์²⁰ เมื่อเยาะเย้ยพระองค์แล้ว

เขาถอดเสื้อสีม่วงนั้นออก แล้วเอาฉลองพระองค์เองสวมให้ และนำพระองค์ออกไปเพื่อจะตรึงเสียที่กางเขน ²¹ มีคนหนึ่งชื่อซีโมนชาวไซริน เป็นบิดาของอเล็กซานเดอร์และรุฟัส เดินมาจากบ้านนอกตามทางนั้น เขาก็เกณฑ์ซีโมนให้แบกกางเขนของพระองค์ไป ²² เขาพาพระองค์มาถึงสถานที่แห่งหนึ่งชื่อกลโกธา แปลว่า สถานที่กะโหลกศีรษะ ²³ แล้วเขาเอาน้ำองุ่นระคนกับมดยอบให้พระองค์เสวย แต่พระองค์ไม่รับ

การตรึงบนไม้กางเขน (มธ 27:33-56; ลก 23:33-49; ยน 19:17-37)

²⁴ ครั้นเขาตรึงพระองค์ที่กางเขนแล้ว เขาก็เอาฉลองพระองค์จับสลากแบ่งปันกัน เพื่อจะรู้ว่าใครจะได้อะไร ²⁵ เมื่อเขาตรึงพระองค์ไว้่นั้นเป็นเวลาเช้าสามโมง ²⁶ มีข้อหาที่ลงโทษพระองค์เขียนไว้ข้างบนว่า กษัตริย์ของพวกยิว ²⁷ เขาเอาโจรสองคนตรึงไว้พร้อมกับพระองค์ ข้างขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง และข้างซ้ายอีกคนหนึ่ง ²⁸ คำซึ่งเขียนไว้ในพระคัมภีร์แล้วนั้นจึงสำเร็จ คือที่ว่า กานักนั้บเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด ²⁹ ฝ่ายคนทั้งหลายที่เดินผ่านไปมานั้น ก็คิดว่าพระองค์ สิ้นศีรษะของเขากล่าวว่า กเฮีย เจ้าผู้จะทำลายพระวิหารและสร้างขึ้นในสามวันนะ ³⁰ จึงช่วยตัวเองให้รอดและลงมาจากกางเขนเถิด ³¹ พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์ก็เยาะเย้ยพระองค์ในระหว่างพวกเขาเองเหมือนกันว่า กเขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองไม่ได้ ³² ให้เจ้าพระคริสต์ กษัตริย์แห่งอิสราเอล ลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้เถอะ เพื่อเราจะได้เห็นและเชื่อ ³³ และสองคนนั้นที่ถูกตรึงไว้กับพระองค์ก็กล่าวคำหยาบซ้ำต่อพระองค์ ³⁴ ครั้นเวลาเที่ยงก็บังเกิดความมืดทั่วทั้งแผ่นดินจนถึงบ่ายสามโมง ³⁴ พอบ่ายสามโมงแล้ว พระเยซูทรงร้องเสียงดังว่า กเอโลอี เอโลอี ลามาสะบักรานี ³⁵ แปลว่า กพระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้า

ของข้าพระองค์ โฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย□
 35 บางคนในพวกที่ยืนอยู่ที่นั่นเมื่อได้ยินก็พูดว่า □ดูเถิด เขา
 เรียกเอลียาห์□ 36 มีคนหนึ่งวิ่งไปเอาฟองน้ำชุบน้ำองุ่นเปรี้ยว
 เสียบปลายไม้้อ ส่งให้พระองค์เสวย แล้วว่า □อย่าเพิ่ง ให้
 เราคอยดูว่า เอลียาห์จะมาปลดเขาลงหรือไม่□ 37 ฝ่ายพระ
 เยชูทรงร้องเสียงดัง แล้วทรงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป
 ไป 38 ขณะนั้นม่านในพระวิหารก็ขาดออกเป็นสองท่อน
 ตั้งแต่บนตลอดล่าง 39 ส่วนนายร้อยที่ยืนอยู่ตรงพระพักตร์
 พระองค์ เมื่อเห็นว่าพระองค์ทรงร้องเสียงดังและทรงปล่อย
 พระวิญญาณจิตออกไปแล้ว จึงพูดว่า □แท้จริงท่านผู้นี้เป็น
 พระบุตรของพระเจ้า□ 40 มีพวกผู้หญิงมองดูอยู่แต่ไกล ใน
 พวกผู้หญิงนั้นมีมารีย์ชาวมักดาลา มารีย์มารดาของยากอบ
 น้อยและของโยเสส และนางสะโลเม 41 (ผู้หญิงเหล่านั้นได้ติดตาม
 และปรนนิบัติพระองค์ เมื่อพระองค์ยังอยู่ในแคว้นกา
 ลิลี□ และผู้หญิงอื่นอีกหลายคนที่ได้ขึ้นมายังกรุงเยรูซาเล็ม
 กับพระองค์ได้อยู่ที่นั่น

พระเยซูทรงถูกฝังไว้ในอุโมงค์ฝังศพของโยเซฟ (มธ
 27:57-61; ลก 23:50-56; ยน 19:38-42)

42 ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ เหตุที่วันนั้นเป็นวันเตรียม คือ
 วันก่อนวันสะบาโต 43 โยเซฟเป็นชาวบ้านอาริมาเธีย ซึ่ง
 อยู่ในพวกสมาชิกสภาและเป็นที่นับถือของคนทั้งปวง ทั้ง
 กำลังคอยทำอาณาจักรของพระเจ้าด้วย จึงกล้าเข้าไปหาปี
 ลาดขอพระศพพระเยซู 44 ปีลาดก็ประหลาดใจที่พระองค์
 สิ้นพระชนม์แล้ว จึงเรียกนายร้อยมาถามเขาว่า พระองค์ตาย
 แล้วหรือ 45 เมื่อได้รู้เรื่องจากนายร้อยแล้ว ท่านจึงมอบพระ
 ศพให้แก่โยเซฟ 46 ฝ่ายโยเซฟได้ซื้อผ้าปานเนื้อละเอียด
 และเชิญพระศพลงมาเอาผ้าปานพันหุ้มไว้ แล้วเชิญพระศพ

ไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์ซึ่งได้สกัดไว้ในศิลา แล้วกลิ้งก้อนหินปิดปากอุโมงค์ไว้⁴⁷ ฝ่ายมารีย์ชาวมักดาลา และมารีย์มารดาของโยเสส ได้เห็นที่ที่พระศพบรรจุไว้

16

การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูและเหตุการณ์ที่ติดตามมา (มธ 28:1-15; ลก 24:1-49; ยน 20:1-23)

1 ครั้นวันสะบาโตล่วงไปแล้ว มารีย์ชาวมักดาลา มารีย์มารดาของยากอบ และนางสะโลเม ซื่อเครื่องหอมมาเพื่อจะไป香油พระศพของพระองค์² เวลารุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์พอดวงอาทิตย์ขึ้นเขาก็มาถึงอุโมงค์³ และเขาพูดกันว่า "ใครจะช่วยกลิ้งก้อนหินออกจากรปากอุโมงค์?"⁴ เมื่อเขามองดูก็เห็นก้อนหินนั้นกลิ้งออกแล้ว เพราะเป็นก้อนหินโตมาก⁵ ครั้นเขาเข้าไปในอุโมงค์แล้ว ได้เห็นหนุ่มคนหนึ่งนั่งห่มผ้ายาวสีขาวนั่งอยู่ข้างขวา ผู้หญิงนั้นก็ตกตะลึง⁶ ฝ่ายคนหนุ่มนั้นบอกเขาว่า "อย่าตกตะลึงเลย พวกท่านทั้งหลายมาหาพระเยซูชาวนาซาเร็ธซึ่งต้องตรึงไว้ที่กางเขน พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว พระองค์หาได้ประทับที่นี่ไม่ จงดูที่ที่เขาได้วางพระศพของพระองค์เถิด"⁷ แต่จงไปบอกพวกสาวกของพระองค์ทั้งเปโตรเถิดว่า พระองค์เสด็จไปยังแคว้นกาลิลีก่อนท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจะเห็นพระองค์ที่นั่นเหมือนพระองค์ตรัสไว้แก่พวกท่านแล้ว"⁸ หญิงเหล่านั้นก็ออกจากอุโมงค์รีบหนีไป เพราะพิศวงตกใจจนตัวสั่น เขามิได้พูดกับผู้ใดเพราะเขากลัว⁹ ครั้นรุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์เมื่อพระเยซูทรงเป็นขึ้นมาแล้ว พระองค์ทรงสำแดงพระองค์ให้ปรากฏแก่มารีย์ชาวมักดาลาก่อน คือมารีย์คนที่พระองค์

ได้ขับผีออกเจ็ดผี 10 มารีย์จึงไปบอกพวกคนที่เคยอยู่กับ พระองค์แต่ก่อน เขากำลังร้องให้เป็นทุกข้ออยู่ 11 เมื่อเขาได้ ยินว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และมารีย์ได้เห็นพระองค์ แล้ว เขาก็ไม่เชื่อ 12 ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏพระกายอีกรูปหนึ่งแก่ศิษย์สองคน เมื่อเขากำลังเดินทางออกไปบ้านนอก 13 ศิษย์สองคนนั้นจึงไปบอกศิษย์อื่นๆ แต่เขามิได้เชื่อ 14 ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่สาวกสิบเอ็ดคนเมื่อเขา เอนกายลงรับประทานอยู่ และทรงติเตียนเขาเพราะเขาไม่ เชื่อและใจดื้อดึง ด้วยเหตุที่เขามิได้เชื่อคนซึ่งได้เห็นพระ องค์เมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว 15 ฝ่ายพระองค์จึงตรัส ส่งพวกสาวกว่า □ท่านทั้งหลายจงออกไปทั่วโลกประกาศ ข่าวประเสริฐแก่มนุษยทุกคน 16 ผู้ที่เชื่อและรับบัพติศมาก็ จะรอด แต่ผู้ที่ไม่เชื่อจะต้องถูกลงพระอาชญา 17 มีคนเชื่อ ที่ไหน หมายถึงเหล่านี้จะบังเกิดขึ้นที่นั่น คือเขาจะขับผี ออกโดยนามของเรา เขาจะพูดภาษาใหม่หลายภาษา 18 เขา จะจับงูได้ ถ้าเขาตีหมาพิษอย่างไร จะไม่เป็นอันตรายแก่เขา และเขาจะวางมือบนคนไข้คนป่วย แล้วคนเหล่านั้นจะหาย ไร้โรค□

การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซู (ลก 24:50-53; กจ 1:6-11)

19 ครั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสสั่งเขาแล้ว พระองค์ทรงถู กรับขึ้นไปในสวรรค์ ประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า 20 พวกสาวกเหล่านั้นจึงออกไปเทศนาสั่งสอนทุกแห่งทุก ตำบล และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงร่วมงานกับเขา และทรง สนับสนุนคำสอนของเขาโดยหมายสำคัญที่ประกอบนั้น เอ เมน

พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับ KJV
The Holy Bible in Thai, translated from the English
King James Version

copyright © 2003 Philip Pope

Language: ไทย (Thai)

Translation by: Philip Pope

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-Noncommercial-No Derivatives license 4.0.

You may share and redistribute this Bible translation or extracts from it in any format, provided that:

You include the above copyright and source information.

You do not sell this work for a profit.

You do not change any of the words or punctuation of the Scriptures. Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

2022-04-15

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 18 Apr 2025 from source files dated 1 Feb 2020

c744d70c-5ccb-502a-b1bb-616f2796878a